

Van'da kardeşini kucakla, ırkçılığı lanetle!

sayfa 3 & 16

Gerçek

**Liseli
Genç'in
ilk sayısı
çıktı!**

Kasım 2011 / Sayı: 25

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Kumsuz!

2011 Türk-İş'in Genel Kurulu ile kapanacak. 8-11 Aralık arasında Türkiye işçi sınıfının en büyük örgütü yeni yönetimini seçecek. 2012 ise 20-22 Ocak tarihlerinde DİSK'in Genel Kurulu ile açılacak. AKP'nin işçi bürosu gibi çalışan Hak-İş dışındaki iki işçi konfederasyonu yeni yıla yeni ya da yenilenmiş yönetimlerle girecek.

2012 aynı zamanda dünya ekonomik krizinin Türkiye'ye yeniden geleceği yıl olacak. Bugün Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşanmakta olan sorunları Türkiye de tadacak. Bizim sınıfımız açısından en büyük sorun, işten çıkartmaların yeniden yükselmesinde ve işsizliğin muhtemelen 2009'daki yüzde 16'lık düzeyinin bile çok üstüne çıkmasında görülecek.

Hükümet, muhtemelen Türk-İş Genel Kurulu sonra, işten çıkartmaların patronlara yükünü azaltmak amacıyla kıdem tazminatlarının sermaye açısından sorun olmasına son verecek, böylece iş güvencesine en büyük darbeyi vuracak Kıdem Tazminatı Fonu projesini meclise getirecek. O arada, sendikal yasalar da muhtemelen nihayet meclise gönderilecek. Yeni işyerlerinin örgütlenmesinin önünde mutlak engeller gibi yükselen işyeri barajı ve noter şartını muhafaza edecek bir tasarı işçi sınıfına dayatılacak.

Bütün bunlar olup biterken Türkiye işçi sınıfının haklarını ve mevzilerini koruması için konfederasyonların başında mücadeleyi engellemek değil önünü açmak için çalışan yönetimler gerekir. Oysa Türk-İş'in başında oturan Mustafa Kumlu'nun dört yıllık sicili bir ihanetler silsilesinden oluşuyor. Kumlu işçi sınıfının büyük savaşlarında savaş meydanını terk edip düşmana iltihak eden bir generaldir.

İşçi sınıfının emeklilik, sağlık ve benzeri alanlarda kazanımlarına en büyük saldırı olan SSGSS görüşülürken yarı yolda meydanı terkedene o. 1 Mayıs 2008'de işçi hareketi ile hükümet Taksim alanı için kapışmışken, belirleyici muharebeden bir gece önce, 30 Nisan'da meydanı terkedene o. Tekel işçileri bütün işçi sınıfının önünü açacak kahramanca eylemleriyle Ankara'yı fethetmişken, hükümetin oyununu oynayıp Sakarya Muharebesi'nin kaybedilmesine yol açan o.

İşçiler siz de o haini terkedin. Onu Türk-İş'in başından defedin. Türk-İş'in bu Genel Kurulu'nda kullanacağınız oy, 2012 yılında ve ötesinde işinizi koruyup koruyamayacağınızı, çocuklarınızın bu ülkede işçilerin kendi dirençlerinin dışında tek iş güvencesi olan kıdem tazminatı çalışıp çalışmayacağını, özel istihdam pazarı adı verilmiş köle tüccarlarının eline kalıp kalmayacağını belirleyecek.

Kumlu Türk-İş'in başına AKP hükümetinin adamı olarak geldi. Şimdi ekonomik krizin yükünü işçi sınıfının sırtına yıkmaya çalışacak olan da AKP hükümeti. Kumlu'nun ödeyecek diyeti var. Türk-İş sizindir. Başkasına diyet ödeyenin işçi örgütünün başında yeri yok. Defedin haini!

Gerçek

İşçiler! Haini defedin!

Dünya ekonomik krizinin dalgaları yakında Türkiye'nin kıyılarına da vuracak. Krizin sarsıntıları başladığında sendikaların AKP'nin tasallutu altında olması, bu örgütlerin mücadele ve dayanışma işlevinin tamamen felç olmasına neden olacak. İşte bunun için, Türkiye işçi sınıfı içinde en örgütlü konfederasyon Türk-İş'i AKP'nin rehinesi bir başkandan kurtarmak öncelikli bir görevdir.

sayfa 7-8

**25 Kasım'da
kadın
mücadelesini
yükseltmeye!**

2

**Arjantin:
Devrimci
Marksizmin
büyük zaferi**

FRENTE DE IZQUIERDA
PARTIDO OBRERO PTS IZQUIERDA SOCIALISTA y de los TRABAJADORES 14

**Dünya çapında büyük sınıf
mücadelelerinin habercisi:**

**Meydanlar
hareketi**

15

Dilek Pir

Vanlılar üzerinde deprem tatbikatı

Van (Wan) depreminin üzerinden tam sekiz gün geçti. Bu sekiz gün, devletin deprem karşısındaki aczini görmemize yetti de arttı. Deprem öncesini şimdilik bir kenara koyalım. Afet bölgesine yapılacak müdahalelerden ve yardımlardan bire bir sorumlu olan hükümet, depremin sonrasında ne yaptı buna bakalım.

İlk söz başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın: "İlk anda gerçekten, ilk 24 saatte bu konuda bir başarısızlık oldu. Bunu kabul ediyoruz. Burada bir eksiklik vardı. Ama bu tür olaylarda artık bu kadar eksik de, bu kadar hata payı da olacaktır." İnsan hayatı söz konusuken, devletin eksikliği, hata yapma şansı yoktur başbakan. Hele hele bir başbakanın bu hataları normal görme lüksü hiç yoktur. Depremden sonra en kritik zaman dilimi ilk 24 saat. Burada yapılan hatalar kaç cana mâl oldu kim bilir. Bunun açıklamasını hangi yüzle yapıyorsunuz?

Başbakan yardımcısı Beşir Atalay da itiraf ediyor: "Tabii öncelikle kendi potansiyelimizi görmek amacıyla arama kurtarma yardım ekipleri bekletildi." Karıştırıyor olmalısınız başbakan yardımcısı: Tabii olan deprem; yardım ekiplerini reddetmek, bekletmek tabii değil! Enkazdakileri canlı çıkarmak için sayılı saatler varken siz ne yapıyordunuz? Birçok ülkeden seferber olmuş özel eğitimli yardım ekiplerini sınırda bekletiyordunuz. İnsanlar demek ya; siz de "deprem oldu bakalım kaç kişiyi kurtarabiliyoruz" diye şimdi kendinizi sınıyorsunuz!

Van (Wan) afet bölgesi mi, antrenman alanı mı? Hem felaket anında yedi düvele karşı kuyruğu dik tutmaya çalışıyorsunuz, hem de sonrasında zeytinyağı gibi üstte çıkıyorsunuz. Tek açıklamanız ise "tabii" ve "normal". İnsanlar demek ya; siz de "deprem oldu bakalım kaç kişiyi kurtarabiliyoruz" diye kendinizi sınıyorsunuz! Van (Wan) afet bölgesi; AKP'nin antrenman alanı değil!

Tahammül sınırlarımız yeterince zorlanmamış gibi Maliye Bakanı Mehmet Şimşek de koroza katılıyor. '99 Marmara depreminden sonra, depremzedelere yardım ve deprem bölgesinin yeniden inşasına katkı bahanesiyle çıkarılan, bugünkü adıyla Özel Tüketim Vergisi ile ilgili şu açıklamayı yapıyor: "Sonuçta bunlar 74 milyonun servetidir. Deprem vergisi adı altındaki vergiden çok, sürekli hale gelmiş ÖTV vs. var. Bu vergiler bizim sağlığınıza gidiyor. Diyorsunuz ki bu çerçevede 44 milyar liralık vergi topladınız, nereye gitti. Sadece vatandaşın bir yıllık sağlığı için yaptığımız harcama 44 milyar lira. Bu, duble yollara gidiyor, demiryollarına, havayollarına, çiftçimize, eğitime gidiyor." Mehmet Şimşek sözüm

ona hesap veriyor! O zaman herkes sorar: ÖTV'lerle hizmet götürüyorsanız diğer vergilerle ne yapıyorsunuz?

Bunu sorunca da öfkeye kapılıyorlar; söz yine başbakan yardımcısında: "Deprem vergisi diye bir vergi yok. Özel İletişim Vergisi var. Bunlar devletin kasasına akıyor. Devletin halkın ayağına götürdüğü hizmetler buradan karşılanıyor. Paraları Bakan Mehmet Şimşek Bey cebine mi attı? Villa mı yaptırdı?" Belli ki AKP neyi nereye harcayacağını bilemiyor. Bunu gizlemek için, lafı saptırmak yerine en iyisi önce, verdiğiniz her hizmetin kaynağını tüm ayrıntılarıyla açıklayın. Biz de vergiler nereye gidiyor görelim; hesabını soralım!

Bitti mi, bitmedi! Depremzedeleri ziyaret eden İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, Diyanet İşleri Başkanı'na kameraların karşısında şöyle diyor: "Biz de mi buraya bir çadır kursak acaba?" Bakan, depremzedelerle konuşurken de "Koskocaman sarayda oturuyorsunuz" diyerek devletin sağladığı lüksten dem vuruyor. Artık bu kadarına diyecek sözümüz yok. Gözünüzle gördüğünüz felaketin mağdurlarına ettiğiniz bu laflarla moral mi verdiğinizizi zannediyorsunuz? Deprem kadar sarsıcı bu sözleri edeceğinize, en iyisi kurun çadırı Van'ın (Wan) göbeğine! Hem saraylarda yaşayın, hem de halkınıza bu kadar yabancılaşmayın.

Bütün bunlar münferit kusurlar silsilesi değil. Bütüne bakınca tablo açık: Hükümet Van'da (Wan) kurtarma çalışması değil, Vanlılar üzerinde deprem tatbikatı yapmıştır. Bölge halkının canını hiçe saymıştır. Bir de üstüne kendince hesap vermeye çalışmıştır dalga geçer gibi. Afet bölgesine ilk yetişen yine bölge halkı olmuştur. Vanlılar kendi göbeklerini, bölge halkının da yardımıyla kendi kesmiştir.

Söylemeden geçmeyelim. Van (Wan) depremi sebebiyle Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı'nın ortak kararıyla 29 Ekim kutlamalarını iptal edildiği açıklandı. Hükümet temsilcilerinden alıntılarla ortaya koyduğumuz tablo ortadayken daha neyi ispatlamaya çalışıyorsunuz? Bir cumhuriyet bayramı kutlaması iptal edildi diye bölge halkının gözünde prim yapacağınızı mı sanıyorsunuz? Asıl çekindiğiniz, ordunun Hakkâri'deki (Colemêrg) çatışmalarda son yılların en büyük askeri kaybını vermesi üzerine, milliyetçi hezeyanla kavrulan MHP ve CHP tabanlarının, törenlerde gövde gösterisi yapma ihtimali olmasın? Hükümetin yas havası bile ikiyüzlülük kokuyor!

31 Ekim 2011

25 Kasım'da kadın mücadelesini yükseltmeye

25 Kasım 1960'ta Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesi yürüten üç kız kardeş, "kelebekler" olarak anılan Mirabel kardeşler, diktatörlük ajanlarınca kendilerine tecavüz edilerek öldürüldü.

Kelebeklerin bu mücadelesi, kendi ülkelerinde diktatörlüğe karşı yürütülen özgürlük mücadelesinin simgesi haline gelirken, bu şekilde vahşice katledilmeleri tüm dünyada erkek egemen sistemde kadınlara uygulanan şiddetin sembolü oldu.

25 Kasım tarihi, 1981 yılında Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda alınan bir kararla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edildi.

Mirabel kardeşlerin sadece öldürülmeleri değil, tecavüze uğrayarak katledilmeleri, erkek egemen sistemin kadın bedeni üzerindeki tahakkümünün ve "kullanım hakkı"nın sembolü gibidir. Taciz ve tecavüz, sadece sistem karşıtı kadınlara uygulanan cezalandırma yöntemleri değildir. Erkek egemen sistemde tüm kadınlar, yaşamlarının her alanında herhangi bir erkeğin uygulayabileceği bu cinsiyetçi şiddet biçimlerinin hedefi olurlar.

Kadına yönelik şiddet, erkek egemenliğinin ortaya çıkmasıyla birlikte yüzyıllardır yaşanan, bu kültürün kapitalizmle iç içe geçmesiyle de beslenerek büyüyen bir olgu. Bu şiddetin en ağır biçimi olan kadın katliamları, kadınların başındaki en büyük bela olmaya devam ediyor. Özellikle Türkiye'de son zamanların en yakıcı gündemlerinden birisini oluşturan bu sorun, her yıl yüzlerce kadının hayatını karartıyor. Günde ortalama beş kadın "kendilerini seven" erkekler tarafından

öldürülüyor. Kadın cinayetlerinin bahanesi bir gün sevdiği adamla kaçıp evlenmesi oluyor, başka bir gün bu adamdan boşanmak istemesi. Bir gün beyaz pantolon giymesi oluyor, bir gün kocasının "erkekliliğine" laf etmesi. Peki, kadınlar attıkları her adımda ölüm korkusunu yaşarken devlet ne yapıyor? Güldünya Tören ve Ayşe Paşalı gibi onlarca kadın için ne yaptıysa onu. Kadınların, gördükleri şiddet karşısında sığındıkları resmi makamlar, adeta erkek egemenliğinin kalesi gibi çalışıyor. Koruma başvurularının ciddiye dahi alınmadığı, ancak kadınlar öldürüldükten sonra anlaşılıyor. Bu konuda yapılan hukuki düzenlemeler ise yine erkek egemenliğinin işleyişine çarparak "bürokratik engeller" ve "uygulama sorunları" olarak kadınların karşısına çıkıyor. Güya kadını koruması gereken kolluk güçleri, şikâyete gelen kadına "kadınlık vazifelerini" hatırlatarak onu, adeta tabutu olan evine geri gönderiyor.

Bugün kanunen, 50 binin

üzerinde nüfusa sahip olan her belediyenin kadın sığınma evi açma zorunluluğuna karşılık, İstanbul'da 34 belediyenin sadece 8'inde, Türkiye genelinde ise topu topu 70 kadın sığınma evi bulunuyor. Bu, kadınların şiddet ve ölüm karşısında gidecekleri hiçbir yerin olmadığı anlamına geliyor. Yani, sloganın tam anlamıyla "erkek vuruyor, devlet koruyor".

Kadına yönelik şiddet, sistemli olarak ve her geçen gün artarak devam ediyor. Bu alanda bugüne kadar yaşananlar bize, ancak kadınların örgütlü mücadele ile erkek egemen sistemde açtıkları gediklerle birtakım haklar elde edebildiklerini ve bu sayede biraz olsun nefes alabildiklerini gösteriyor. 25 Kasım, bu anlamda kadın mücadelesi bakımından büyük önem taşıyor. Kadınlar bugünü ah vah etme günü olarak değil, her alanda mücadeleyi yükseltme günü olarak görmeliler. Çünkü kadınlar için, ne kadar mücadele, o kadar yaşam demek.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Daha fazla kadının ölmemesi ve kadınların gördükleri her türlü şiddet karşısında boyun eğmek dışında bir seçenekleri olması için,

- Kadın sığınma evlerinin sayısı, derhal yasal düzenlemelerde belirtilen zorunluluklara göre artırılmalı.
- Sığınma evlerinin tamamı kadın örgütlerinin yönetimine verilsin, kamu tarafından finanse edilsin.
- Sığınma talep eden her kadına sigortalı güvenceli iş verilsin.
- Şiddet gören kadınları sığınma evlerine yönlendirecek, belediyelere bağlı kadın danışma merkezleri açılmalı.
- En küçük karakollar da dahil olmak üzere

tüm kolluk kuvvetleri içinde, özel eğitimli ve çoğunluğu kadın memurlardan oluşan birimler kurulsun.

- Kadınların koruma başvuruları doğrultusunda görevini yapmayan, gecikmeden gerekli tedbirleri almayan memurlar ve mülki amirler görevden alınsın.
- Kadına yönelik şiddet suçları, ayrı bir suç kategorisi olarak düzenlensin; bu suçlara caydırıcı cezalar verilsin.
- Namus cinayeti davalarında "haksız tahrik" indirimine son verilsin.

Kapitalizm Kürtleri de öldürür!

Van (Wan) ve Erciş'te (Erciş) yaşanan deprem Kürt sorununun tarihi ve güncel birçok yönüne ışık tuttu: ırkçılık, ayrımcılık, devletin Kürtlere mesafeli ve kuşkucu yaklaşımı, Kürtlerin kurumlarına karşı düşmanca tutum, AKP'nin Kürt hareketine, bu durumda BDP'ye karşı kompleksli saldırganlığı... Bütün bunlar yeterince ele alındı. Ama bir mesele karanlıkta kaldı. Şimdilik sayısı 600 dolayında olan ölümlerin büyük bölümünün nedeninin kapitalizm olduğu.

Her büyük depremde aynı şey oluyor. İnşaat malzemesinden çalınıp çırpılıp, her türlü yönetmeliğe aykırı biçimde yapılmış yapılar iskambilden şatolar gibi dağılıyor, içinde koskoca aileler ölüyor ya da hayatları yarıdan bölünüyor. Kiminde çocuklar yitiriliyor, kiminde anne ve küçük oğlu ya da baba ve kızı. Bunun üzerine koro başlıyor: İnsanlar rant yüzünden ölüyor! Kahrolsun denetimsizlik! Sorumlular hapse atılsın, yargılsın, asılsın kesilsin!

Bu tür yaklaşımlar, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, esas gerçeği gözlerden sakladığı için hedefi yanlış gösteriyor. Sorunun köküne inilmesini engelliyor.

İstanbul böyle olursa Van nasıl olur?

1999 depremi bütün Türkiye'yi depreme dayanıklı binalar sorununa duyarlı hale getirmişti. O andan sonra en çok konuşulan da, uzmanların 30 yıl içinde gerçekleşeceğine mutlak olarak baktıkları İstanbul depremi idi. Uzmanlar arasında olası bir büyük depremde can kaybını bir milyonun üstünde tahmin eden bile vardı. Ama aradan 12 yıl geçtiği halde İstanbul'da pek az şey yapıldı. Yapıların yarıya yakınının depreme dayanıksız olduğu hemen herkesin bildiği bir şey. Devletin aldığı neredeyse tek ciddi tedbir zorunlu deprem sigortası oldu. O da can kurtarmaya değil mal mülkü güvence altına almaya yarıyor. Ve bir dizi sigorta şirketini komisyon zengini yapıyor. Kapitalizme daha uygun ne olabilir?

Sorunun kökeni ikili. Birincisi, işçilerin

emekçilerin başlarını sokacakları bir barınak olsun da ne olursa olsun diye düşünmek zorunda kalması. İster dere yatağı, ister kalitesiz inşaat, yoksul insanlar kısa vadede hayatta kalmayı öncelik olarak kabul etmek zorunda kalıyorlar. Burada yapılması gereken bir tek şey var: Ekonomik gücü kendi barınağını sağlam biçimde inşa etmeye yetmeyen nüfusa devletin insanca ve güvenli konutlar sağlamak üzere seferberliğe girişmesi. Bir devlet, milyonlarca vatandaşı tümüyle piyangodan çıkacak gibi her an gelebilecek ölümü beklerken elini kolunu bağlayıp oturamaz. Oturursa, ona bir sınıfın devleti, işçinin emekçinin düşmanı gibi bakmak gerekir. İşte bugünkü kapitalistlerin devleti böyle bir devlet. Başta hangi parti olursa olsun.

Rant değil, ahlaksızlık değil, kapitalizm!

Ama sorun burada bitmiyor. Dikkatli bakın, bütün depremlerde aynı şeyi göreceksiniz: çöken binalar sadece ya da esas olarak halkın kendi çabalarıyla inşa ettiği ruhsatsız, imarsız, sağlıksız konutlar değil. Yurtlar, okullar, hastaneler gibi kamu binaları, koskoca, bazen gösterişli apartman blokları, bazen siteler... Şimdi bunlara bakıp, "çık çık çık" demek kolay. Rüşvetçilerden, yolsuzluktan beslenen kamu sorumlularından bir "ahlaksızlık" sorunu gibi söz etmek mümkün.

Mesela bugün AKP Van milletvekiliğine terfi etmiş eski Erciş Belediye Başkanı Fatih Çiftçi'nin şimdi çökmüş olan binalara

nasıl izin verdiğini herkes soruyor. Ama sorun sanki kişiselmiş gibi, bilemediniz sadece AKP'lilerle ilgili imiş gibi soruyor. Oysa bu bir sistemdir. Müteahhit sermayesi kapitalistlerden oluşur. Kapitalistler o çok yüceltilen belediyeleri ve onun yöneticilerini ödüllendirirler, zengin ederler, yükselmelerine yardım ederler. Onlar da karşılığında kapitalistlerin kâr etmesine destek olurlar. Mesele ne kişilerin ahlakı ile ilgilidir, ne şu ya da bu parti ile. Bütün düzen partileri, tam da bu düzenin partileri oldukları için bu işe girerler. CHP'si de, MHP'si de aynı yolun yolcusudur. Yolun adı birileri için kârdır, sermaye birikimidir, kapitalizmdir. Ötekiler için ise burjuva demokrasisidir. Parayla satın alınan kamu yöneticileridir.

Kürtlere de sosyalizm gerek!

Ezilen Kürt halkı hakları için cesaretle, sebatla, inatla mücadele ediyor. Baskı görüyor, yılmıyor. Devrimci İşçi Partisi, Kürtlerin eşit koşullarda ve kendi seçtiği gibi yaşaması hakkını sonuna kadar savunuyor.

Ama Kürtleri ezen bu sistemin ardında kapitalist sınıfın olduğu, ne kadar sureti haktan görünmeye çalışırsa bu sınıfın bu devletin temellerini savunduğu çok kolay unutuluyor. Kürt hareketi Kürt yoksullarının ve emekçilerinin ekonomik sorunu yokmuş gibi davranıyor. Ama hayat sonra gelip Kürt halkını da, aynen Türk işçisini emekçisini vurduğu gibi, gerçeğe yüz yüze bırakıyor: Kapitalizm Kürtleri de eziyor. İster İstanbul'da, ister Erciş'te doğa sarsıyor, kapitalizm yıkıyor!

Van'da Halkların Kardeşliği Çadırı

DİP için Van ile dayanışma vazifesi, işçilerin ve işçi çocuklarının, devrimcilerin, erişebildikleri en uzak yerde de olsa mazlum insanlarla dayanışma vazifesidir. Bugün Somali'de de olsa, Van'da (Wan) da olsa, Filistin'de de olsa, bedeni, yaşamı, dünyası parçalanmış insanlara kardeşlik elini hesapsız kitapsız uzatabilecek tek güç işçi sınıfı ve onun siyasi örgütleridir. Bugün gücümüz kıtalararası yardıma yetmeyebilir, ancak yarın yetecek. O gün, kapitalizm çoktan bir depremle yok olmuş olacak!

Van (Wan) depremi, Türkiye'de AKP ile sosyalistler arasında bir turnusol kâğıdı oldu. Devrimci İşçi Partisi, daha depremin olduğu gün, örgütlü bulunduğu tüm illerde yardım toplamaya ve mümkün olduğu kadar çok militanını yardım çalışmalarına katılmak üzere bölgeye sevk etmeye başladı. Gücü oranında, hatta bunun belki üzerinde bir çaba ile bu çalışmalara tüm enerjisi ile yüklendi. Bu yazı hazırlandığı sırada yoldaşlarımızın bir bölümü halen Van'da (Wan) yardım kamyonlarının tepelerinde, çadır kurulacak alanlarda, bölgedeki BDP'li belediyelerin koordinasyonu altında çalışmalarını sürdürüyor.

Bu ülkenin tonla patron üyesi bulunan iktidar partisi ise, bir yandan Van'a (Wan) yardım ediyor görünüyör, diğer yandan halen dış politika hesaplarının peşinde. Partiyeye yakın İslamcı dernekler sağa sola kurban yardım afişlerini asmaya başladılar ve halen Somali'ye yardım talebinde bulunuyorlar. Yanbaşlarındaki Van (Wan) için yaptıkları kampanyalar daha nadir. Bunun nedeni, burjuvazinin ve onun çanak yalayıcılarının, yardım faaliyetlerini de bir politika aracı haline getirmesi. Somali yardımı, AKP'nin bölgedeki stratejisine yardım ettiği için önemliydi. ABD'nin Haiti'ye yardım götürdüğüm diye gidip işgal etmesi gibi.

AKP Van'a (Wan) giden yardım malzemelerini yollarda durdurup, dağıtımını tekele almaya çalıştı, bu sırada pek çok malzeme olabileceğinden çok daha geç bölgeye vardı.

BDP'li yetkililer artık yollanan yardımların üzerine adres yazılmasını istemek zorunda kaldı. Düşünün bir kere!

Oysa DİP ve oraya gitmiş olan diğer sosyalistler için durum farklı. Bizim için bu vazife, biz işçilerin ve işçi çocuklarının, devrimcilerin, erişebildiğimiz en uzak yerde bulunan bu mazlum insanlarla dayanışma vazifesidir.

Yoldaşlarımızın bölgeden aktardıkları haberler de, bu dayanışmaya ne kadar büyük bir ihtiyaç olduğunu gösteriyor. Bölgeye Salı günü varan yoldaşlarımız, öncelikle kendilerini olağanüstü bir koordinasyonsuzluk ortamında buldular. Ardından BDP'li yetkililerle irtibata geçip yardım dağıtımını, enkaz kaldırılması gibi faaliyetlerde görev aldılar. Oraya gittikleri günden beri, çadır, battaniye gibi konularda yetersizlikler bulunduğu belirtiliyorlardı. Tam da bu sırada maliye bakanı zat'ı muhteremin "biz toplanan deprem vergilerini duble yollara yatırdık" demesi bütün durumu açıklar nitelikteydi. Ortada kasıtlı bir yetersizlik olduğu hemen göze çarpyordu.

Yoldaşlarımızın aktardığı bir diğer nokta, devletin BDP'li Van (Wan) Belediyesi'ni halk nezdinde itibarsızlaştırmaya çalışması. Ancak devletin bu çabası da Van (Wan) halkının ihtiyaç duyduğunda yanında devleti değil, BDP'li belediyeleri görmesi ile boşa düşmüş oldu.

Devletin bu tavrına bir de bir takım şovenist grupların bölgeye gönderdikleri kolilere taş, sopa, bayrak vb. koyması ekleniyor. Bu-

nun depremin yıktığı insanlara bir başka depremi yaşatmaması mümkün mü? O zaman da Türkiye'nin diğer ucundan gelen sosyalistlerin dayanışması devreye giriyor ve halkların kardeşliğine olan inançları bölge insanına güç veriyor.

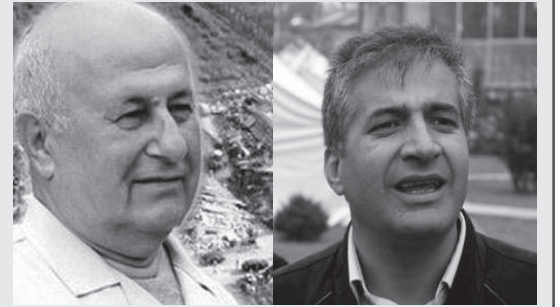
Sosyalistler bir yandan belediyenin koordinasyonu altında faaliyetleri sürdürürken, bir yandan da yurtsever gençlerle beraber komisyonlar hazırlayarak kendi yardımlarını örgütlemeye başladılar. DİP ve TÖPG'den sosyalistler ve yurtsever gençler, hem şehir dışından destek için gelenlerin, hem de kalacak yeri olmayan halkın yararlanabileceği büyük bir çadır kurdular. "Halkların Kardeşliği Çadırı" ismi verilen çadırı, Van'ın (Wan) farklı mahallelerinde kurulacak yeni çadırlar takip edecek. Bölgeye giden diğer bir parti TKP ise, yardım faaliyetini ayrı bir çadır kurarak örgütleyecek. Getirdikleri yardımları, belediye ile koordinasyon sağlamadan kendileri dağıtarak, BDP ile adeta rekabete eden bir görünüm sergilediklerini belirtmek gerekiyor.

Kıssadan hisse, bugün Somali'de de olsa, Van'da (Wan) da olsa, Filistin'de de olsa, bedeni, yaşamı, dünyası parçalanmış insanlara kardeşlik elini hesapsız kitapsız uzatabilecek tek güç işçi sınıfı ve onun siyasi örgütleridir. Bugün gücümüz kıtalararası yardıma yetmeyebilir, ancak yarın yetecek. O gün, kapitalizm çoktan bir depremle yok olmuş olacak!

İrkçılar iş başında

Deprem devlet tarafından kasıtlı olarak kışkırtılan Türk şovenizminin ne kadar sakil ölçülere ulaştığını gözler önüne serdi. Müge Anlı ve Duygu Canbaş adlı televizyon programcılarının ve Erman Toroğlu adını taşıyan korkunç yaratığın ekranlardan söylediği iğrenç sözler, aslında bütün kanalların her gün tekrarladığı korkunç dilin ve Türk şovenistlerinin internette yazdıklarının sivri ucundan başka bir şey değil. Sözde yardım sandıklarına konan taş, sopa, cop, Türk bayrağı vb. ise Türk milliyetçiliğinin ölüm karşısında dahi acımasız ve yüzü kızarmaz bir faşizmin pek yakınına gelmiş olduğunu gösteriyor.

Veli de göçmedi, Salih de ölmedi!

Gölcük depreminde başka suçlu yokmuş gibi bütün burjuva kamuoyu dikkatini tek bir müteahhit üzerinde toplamıştı. Adamın adı Veli Göçer'di. 12 yıl yattı, iki ay önce tahliye oldu. Anlaşılan cezaevinde Van depreminin günah keçisine yer açılınsın diye salmışlar. Yeni resmi günah keçimiz Salih Ölmez. Yaptığı binalar çökmüş, adamın oradan 300 metre uzaklıktaki villası ayakta. Bahçesine de utanmadan çadır dikmiş, Erciş'te halk çadır bulamazken! Ama Veli'ler ve Salih'ler günah keçisi yapıldıkça, kapitalizm saklanıyor ve aklanıyor.

Kardeş sıcaklığı

Türk ırkçıları Kürt kardeşlerimizi aşağılamak için ellerinden geleni yaparken BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Türkiye'nin siyasi kültürüne ebiediyen kazanacak bir çıkış yaptı. Batı'dan Van depremedelerine gelen yardımda "kardeş kokusu" hissettiğini söyledi. Bu şairane ifade, aslında ezilen halk Kürtlerin nasıl Türklere düşmanlıktan uzak olduğunu, kanıt gerekiyorsa, bir kez daha ortaya koyuyor. Sağolun varolun Demirtaş! "Her iki tarafın milliyetçileri ortamı zehirliyor" türü hikmetleri sık sık yumurtlayanlara, ezilen halkın ilericiliğini çok güzel gösterdiniz, onları mahcup ettiniz.

Karga kahvaltısını yapmadan mesai!

“Sermaye ölü emektir ve ancak vampir gibi canlı emeği emmekle yaşayabilir ve ne kadar çok emek emerse o kadar çok yaşar”

Karl Marx

Enerji Bakanı ortaya erken mesai diye bir fikir attı. Doğrusu gerçeği görmek lazım! Bunlar şaka değil burjuvazinin has planları! Bunlar plan olarak tozlu raflarda da, doymak bilmez patronların çirkin rüyalarında da kalabilir, AKP'nin yeni döneminde vahşice uygulamaya da konulabilir. Her şey emekçilerin planlarına ve mücadelesine bağlı, onların örgütleri olan sendikaların ve onlardan yana siyasi parti ve örgütlerin direnişine bağlı!

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'ın çalışma saatlerine ilişkin trajikomik müjdesi gündeme bomba gibi düştü. Bakan bey, “Gün ışığından daha fazla yararlanmak ve verimliliği artırmak için” mesaiyi saat 6.00-7.00 civarında başlatmak ve cumartesi günlerini de çalışma günlerine dahil etmek için çalışma yaptıklarını açıkladı. Taner Yıldız'a göre esnafın yaptığını ücretlilerin de yapmaması için bir sebep yok. Ve bu yolla yılda üç milyar kilovat saat elektrik tasarruf edilebilir.

Yıldız bu uygulamayla kimsenin uykusuz kalmayacağını sadece daha erken uyanılacağını(!) söylüyor. Üstelik kültürümüzde olan erken uyanarak çalışmanın tekrar hayata geçirilmesi gerekiyor(muş). Açıklamasında “Eğer 5 buçuk, 6'da gün ışıyorsa ve daha sonra mesaiye başlanabiliyorsa enerji sektörü olarak, bundan enerji verimliliği olarak daha fazla yararlanacağız demektir” diyor. Yıldız, cumartesi çalışma uygulamasının 1970'lerde olduğunu, bunun kaldırılmasıyla Türkiye'nin hak etmediği(!) bir refah seviyesini peşinen satın aldığını ilave ediyor.

Her ne kadar Çalışma Bakanı böyle bir çalışmanın olmadığını söylese de eski bakanlardan genç işadamlarına sermaye cephesinden çeşitli yorumlar gelmeye devam ediyor. Bu fikir, sadece enerji bakanının parlak zekâsının bir ürünü olsaydı, büyük ihtimalle mesele bu kadar uzamaz, yalanlanır ve konu kapatılırdı. Ama eğer amaç, işçi sınıfının nabzını yoklamak, emekçi halkın kulağına su kaçırmaksa o zaman bu mesele yeniden yeniden ısıtılarak önümüze gelecektir. Ve bu tür bir sınıf saldırısına girişildiği zaman, bu, yalnızca kamu emekçilerini değil, bir bütün olarak işçi sınıfını etkileyecek bir saldırı olacaktır.

İşçi sınıfı dişyle tırnağıyla kazandı

İşçi sınıfının mücadele tarihinde çalışma saatlerinin kısaltılması çok önemli yer tutmuştur. 19. yüzyılda kapitalist ülkelerde çalışma saatleri günde 16 saati buluyor, emekçilerin, özellikle de geceleri boğaz tokluğuna çalıştırılan çocukların vücutları harap oluyordu. Bu dehşet tablosuna karşı savaşta Fransız işçileri 1848'de Paris'te on saat diğer şehirlerde 11 saatlik iş günü için verdikleri mücadeleyi kazandılar. İngiltere'deki, genel oy hakkını savunan Çartist hareketin taleplerinin başında da 10 saatlik iş günü geliyordu. Buna ilişkin yasayı da parlamentodan geçirmeyi başardılar. Fakat 1848 devriminin yenilgisinden sonra burjuvazi bu kazanımları emekçilerin elinden almakta gecikmedi. Bu alandaki mücadele zamanla daha siyasi bir içerik kazanarak dünyaya yayıldı. 1866'da Baltimore'da toplanan Ulusal Çalışma Birliği Kongresi'nde işçiler sekiz saatlik iş gününün kabul ettirilmesinin bir zorunluluk olduğuna karar verdi. Aynı sene I. Enternasyonal'in Kongresi de bu karara iştirak ediyordu. 1 Mayıs 1886'da ise bir genel grevle eylemler tepe noktasına ulaşacaktı. Aynı zamanda 1 Mayıs gösterilerinin temeli de atılmış oluyordu. Bu onurlu mücadele tarihinin sonucunda çalışma saat ve günleri konusunda işçi sınıfı bugünkü kazanımlarını burjuvazinin her türlü hukuksuzluğuna karşı elde etmiş oldu.

Türkiye'deki durum

Türkiye'de ise durum DİSK raporlarına göre özellikle fiili çalışma süresi bakımından sürekli artış gösteriyor. İş Yasası'nda haftalık çalışma süresi 45 saat olarak düzenlenmiş durumda. Bir yılda yapılacak

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Çalışma süreleri ücretlerde düşüş ve çalışma temposunda artış olmadan kısaltılsın!
- Altı saat, dört vardiya! Vardiya sayısının artırılması yoluyla varolan işler paylaştırılsın, tüm işçilere çalışma olanağı sağlansın!
- İşçinin iradesine aykırı zorunlu fazla mesai yasaklansın!
- Ücreti ödenmemiş fazla mesai angaryadır, yasaklanmalıdır!
- Yasal çalışma süresinin yıllık temelde hesaplanmasına son!

fazla çalışmaların süresi ise 270 saatle sınırlandırılıyor. Bu durum dahi işçi sınıfının önünde aşılması gereken bir mücadeleyi gerektirdiği halde fiiliyatta bu yasal çalışma sürelerinin kat be kat fazlası çalışma yaptırılıyor. Ayrıca ücretler alım gücü itibarıyla sürekli düşük olduğundan işçiler açısından fazla mesai yapmak mecburi hale geliyor. Bu sebeple çalışma sürelerinin sınırlandırılması mücadelesini ücretlerin insanca yaşanabilecek düzeye çıkarılması talebinden ayrı düşünmek mümkün değildir. Ayrıca esnek çalışma düzenini yasalılaştıran 4857 sayılı İş Kanunu'nda öngörülen denkleştirme ilkesi, telafi çalışması gibi düzenlemelerle fiilen ve hukuken fazla mesai ücretlerinin önüne bir set daha çekilmiştir.

İş Yasası'na tâbi işçilere nazaran görece iş güvencesine sahip kamu emekçileri de uzun süredir neoliberal saldırı altındadır. Bu saldırılar artık iş güvencesinin tümüyle ortadan kaldırılmasını dayatmaktadır. Yürürlükteki 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na göre haftalık çalışma süresi 40

saattir

ve cumartesi pazar günleri tatil olarak düzenlenmiştir. Kurumlar gerektiği takdirde personelinin günlük çalışma saatleri dışında fazla çalışma ücreti verilmeksizin çalıştırılabilmekte, bu durumda personele yaptırılacak fazla çalışmanın her sekiz saati için bir gün hesabıyla izin verilmekte, bu suretle verilecek izin en çok on günlük kısmı yıllık izinle birleştirilerek yıl içinde kullanılabilir.

Çalışma sürelerinde yapılmak istenen yeni düzenlemeler tam da bu kapsamda değerlendirilmelidir. Çünkü esnek çalıştırma ve çalışma sürelerine dair hak gaspı sermayenin cebini biraz daha rahatlatmakta ve krize karşı daha dayanıklı hale getirmektedir. Kuşkusuz emekçilerin daha fazla sömürülmesi yolu ile. Tüm bu saldırılar karşısında işçi sınıfı ve tüm emekçilerin ortak bir mücadele hattında birleşmesi hayati önem taşıyor. Tüm emekçiler neoliberal taarruza karşı aynı cephede taraf olduklarında ise zafer kaçınılmaz olacaktır.

Mersin liman işçisi

Direnişte 100 gün geride kaldı

Sendikaya üye olmaları nedeniyle, çalıştıkları taşeron şirketin limandaki işlerinin bitmiş olması bahanesiyle, 21 Temmuz tarihinde fiilen işten çıkarılan 35 Mersin Liman işçisi o günden bugüne limanın A Kapısı önünde kurdukları çadırda direnişlerine devam ediyorlar. Bir yandan örgütlü oldukları Liman – İş sendikasının daha etkin yöntemler kullanması için sendika içerisinde mücadelelerini sürdüren işçiler, bir yandan da seslerini daha geniş kitlelere duyurmak için kendileri eylem ve etkinlikler düzenliyorlar. İşçiler, direnişlerinin 70. gününde çeşitli sendikaların öncülüğünde bir dayanışma gecesi organize etmişler; bunun ardından işçilerin önemli bir kısmı 8 Ekim tarihinde Ankara’da yapılan, Liman – İş’in katılmadığı mitinge katılmışlardı.

DİP militanları, direnişin başından bu yana hem çadırda bekleyişte, hem de işçilerin düzenlediği ve katıldığı tüm eylem ve etkinliklerde, etkin roller alarak dayanışma görevini yerine getirmeye çalışıyor. Son olarak 14 Ekim Cuma günü Liman – İş Mersin Şubesi’nde DİP Mersin Temsilciği’nin işçilerle gerçekleştirdiği söyleşi çok

canlı tartışmalara sahne oldu. Devrimci İşçi Partisi sözcülerinden Levent Dölek, başlangıçta yaptığı kısa sunumda, günden güne etkileri artan ekonomik krize ve bunun bedelini ödemek için izlenmesi gereken mücadele hattına değindi. Ardından, araştırma görevlilerinin İstanbul Üniversitesi’nde gerçekleştirdiği çadır ve üniversiteyi terk etmeme eylemlerinin deneyimlerini paylaşan Dölek, lafı buradan sendikal mücadele ve bu mücadelede aşılması gereken zorluklara getirdi. En gerici sendikanın bile, daha iyi bir alternatif yaratılmaksızın ve işçinin geniş kitlesi kazanılmadan hiçbir şekilde terk edilmemesi gerektiğini söyleyen yoldaşımız, sendika bürokrasisinin ancak tabandan yükselecek bir mücadeleyle alt edilebileceğini belirtti.

Bu noktada tartışmaya kendiliğinden katılmaya başlayan işçilerin bir anda konuyu ülkedeki ve dünyadaki politik durum ile işçi sınıfının öncü partisine getirmeleri ise toplantının en can alıcı anıydı. İşçiler, adeta devrimci bir işçi partisinin nasıl olması ve mücadelede hangi araçları kullanması gerektiğini tartışıyorlar, buna ilişkin sorular

soruyorlardı. 90 günlük direnişin işçilere neler öğrettiği, işçilerde ne denli büyük değişimler yarattığı bundan daha açık nasıl görülebilirdi? Ve yine bu tartışma gösteriyordu ki, direniş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın direnen işçiler için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. İşçiler, direnişi kazanıp tekrar limana girdiklerinde ise insanlık dışı çalışma koşullarında ve patronun keyfi uygulamalarına karşı sesleri çok daha gür çıkarken diğer işçileri de peşlerinden sürükleyecekler.

Mersin Liman İşçisi direnişinin 100. gününü geride bıraktı. Polisin açık tehdidinden patronun çalışan diğer liman işçileri arasında direniş aleyhine yaptığı tüm karşı propaganda faaliyetlerine kadar, artan baskılara karşı direniş çadırının limanda kaldığı her gün işçi sınıfı bir kez daha kazanıyor. Dışarıdaki çadır, içerideki işçilere, işten atılmalarına karşı sessiz kalmak yerine bir mücadele yolu olduğunu gösteriyor. Böylece direnişteki işçiler, kendileriyle birlikte sınıf kardeşlerini de ileriye taşıyor. Ve onlar da sınıf kardeşlerinden dayanışma bekliyor.

Yılmaz Tan

Siz nerede yaşıyorsunuz?

AKP hükümetinin geçen dönem Sanayi ve Ticaret Bakanı, bu dönem ise Ekonomi Bakanı olan Zafer Çağlayan yaklaşık üç sene evvel, sosyal güvenlik reformu yaptıklarını belirterek tasarıyı eleştirenlere tepkisini “hemen karşı çıkıyorlar. Ya bir kere insanın yüzü kızarır, insan biraz utanır, atarken de biraz destekli atar. Bu sistem kazanılmış hakları geri götürcekmiş, maaşları yarıya indirecekmiş. Biz nerede yaşıyoruz? Demokrasinin beşiği olan bir ülkeden bahsediyoruz. Kazanılmış hakların geriye gitmesi mümkün mü? Muz cumhuriyetinde bile böyle bir şey söz konusu olmaz” diyerek göstermişti (*Milliyet*, 13.03.2008).

Halbuki kısa bir süre sonra dünya ekonomik krizinin Türkiye ekonomisini etkilemesiyle birlikte ekonominin durağanlaşmasının en önemli sonucu işsizliğin patlaması olmuştu. Tam da bu dönemden itibaren reel ücretlerin düşmesinin ve yoksullaşmanın artmasının yanı sıra hükümet, İşsizlik Sigortası Fonu’nun bütçeye aktarılması, Özel İstihdam Büroları’nın kurulması, İstihdam Paketi adı altındaki uygulamalarla “işçiyi kolay al, kolay çıkar” mantığını yerleştirmek için elinden geleni yaptı. Son bir ayda attığı adımlar ise dünya ekonomik krizinin Türkiye ekonomisine ağır bir darbe vurma olasılığının belirginleşmesiyle hükümetin krizle mücadele stratejisindeki temel niyetini açığa çıkarmak bakımından çarpıcı. Orta Vadeli Program ve 2012 yılı bütçesinin kurgusu, kıdem tazminatının kaldırılması girişimi, enerji tasarrufu bahanesiyle çalışma saatlerini uzatma girişimi ve yapılan zamlar birlikte ele alındıklarında kriz döneminde işçi sınıfının sırtından sağlanan kaynakların sermayeye uluslararası ticaret satışlarında “teşvik” olarak aktarılacağı ipuçlarını veriyor.

AKP hükümetinin bu sınıfsal tutumu yeni değil. İşsizliği azaltmak, ithalatı ve buna bağlı olarak cari açığı azaltacak yatırımlara yönelerek istihdamı artırmak, bu hükümetin hiçbir zaman asıl gündemi olmadı. Onların derdi hem dış hem de iç pazarda Türk sermayesi için kârlı üretim koşullarını sağlamak amacıyla öncelikle işçi sınıfının “kazanılmış haklarını geri götürmek”! Elbette temsil ettikleri “memleketin sahipleri” arasına yeni giren sermaye kesiminin çıkarlarını da gözeterek. Haklarını yememek gerek; bu bakımdan izledikleri politikalara ışık tutan görüşlerini yıllardır hep aynı açık yüreklilikle ifade ederken ne yüzleri kızıyor ne de utanıyorlar. Başbakan Erdoğan değil miydi 2008 yılı 1 Mayıs’ında, “ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar” diyen. Kısa bir süre önce Balkanlar’a yaptığı ziyarette emperyalistlere güya verip veritirirken, “yani ezen ve ezilenler muhakkak olacak. İlk insanla başladı, sonuna kadar devam edecek. Mesele, bunun farkında olmak suretiyle bunu minimize edebilmektir, bu mücadeleyi verebilmektir” diyen de Başbakan değil miydi? Yine o “iş güvencesinden önce işyeri güvencesini sağlamamız gerekiyor” diyerek hangi safta yer aldığını da yıllar önce açıkça ortaya koymamış mıydı? (*Milliyet*, 17.05.2003).

İşsizlik konusunda da aslında bu hükümet başından beri “tutarlı” bir politika izledi. AKP’nin ilk hükümet döneminin Devlet Bakanı Beşir Atalay “genel politikamız özel sektörü teşvik edip canlanmayı sağlamak, ekonomide istikrarı yakalamak ve ihracatı teşvik. Genel manada ekonomide bir canlanma olacak ki istihdam artsın. Yani kamunun işsizliği çözmesi artık çok zor” (*Radikal*, 30.08.2003) demişti. Keza Başbakan Erdoğan da işsizliği tamamen yok etme iddiaları olmadığını belirterek “niye; ABD, Avrupa’nın en gelişmiş ülkeleri şu anda bunu halledememiş ki ben halledeyim” (*Milliyet*, 01.06.2005) diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışmıştı.

Cari açık konusunda da Ekonomi Bakanı Babacan, Türkiye’nin enerji ithal eden, enerjide dışa bağımlı bir ülke olduğuna işaret ettikten sonra “petrolü arayacağız, nükleer santrali yapacağız, daha çok katma değer üreten sektörlerle ağırlık vereceğiz bunların hepsi doğru ama bu bizim önümüzdeki bir kaç yılın cari açık sorununa çare değil. Dolayısıyla biz bu cari açıkla yaşamak zorundayız” demişti (*Milliyet*, 24.10.2010). AKP hükümetinin son yaptığı zamların da iddia ettikleri gibi cari açığı kapatmakla bir ilgisi yok. Temel amaçları bir yandan ülkeyi “AB’nin Çin’i yaparak” yerli ve yabancı sermayeye kârlı üretim ortamı, “istikrar” güvencesi vermek; bu doğrultuda özelleştirmelerle kamu varlıklarını satarak, İşsizlik Fonu kaynaklarını ve kıdem tazminatını gasp ederek, yüksek oranlı zamlar ve ek vergilerle faturayı işçi sınıfına ödetmek. İtiraz edenlere Erdoğan’ın verdiği cevabı bir de bu açıdan düşünün: “Yunanistan’ın durumuna mı düşelim? Biz eşiği sağlam kazığa bağlayacağız kardeşim. Ondan sonra Allah’a emanet”. Ne diyelim? Galiba burası muz cumhuriyeti, siz de destekli atıyorsunuz.

Emekçinin sözü

Özgürlüğe giden yol

Biz Mersin Limanı’nda çalışırken haksız yere işten çıkarılan 35 işçiyiz. Bugün direnişimizin 99. Günü. Verilen vaatler yerine getirilmedi. Zaten yerine getirilmesini de beklemiyorduk. İşten çıkarıldığımız zaman herkes direnişe geçecek, patron pes edecek, bizi geri işe alacak sanıyorduk. Ama unuttuğumuz bir şey vardı; satılmak... Patron tarafından satılmak, sendika tarafından satılmak, işçi arkadaşın tarafından satılmak.... Bir insana anlatırsın, durumun ciddiyetini anlamaz. Bir daha anlatırsın, yine anlamaz ya da anlamak istemez. Bu sefer sinirlenirsin, ağzından kötü söz çıkar, o zaman da binde bir de olsa kazanma ihtimalin olan insanı kaybedersin. Biz bu işin içinden nasıl çıkacağımızı bilemez hale geldik. Çünkü biz hala dışarıdayız ama diğer arkadaşlarımız içeride çalışmaya devam ediyorlar. Şu mantık

var insanlarda; “bana dokunmayan yılan bin yaşasın”. Tamam da arkadaş, bu yılan bin yıl yaşarsa elbet bir gün seni de bulur. Nihayetinde buldu. Sıra şimdi onlara da geldi. Şimdi çalışan arkadaşları da ateş sardı. Ne yapacaklarını bilemiyorlar.

Biz kölelikten, tutsaklıktan özgürlüğümüze kavuştuk. Özgüvenimiz arttı. Geçen hafta trafikteyken arkadaşlarla seyir halindeyken trafik denetlemesine takıldık. Polis ceza yazacağını söyledi. Ben de, “biz direnişçi işçileriz, şu an çalışmıyoruz. Çadırda direniyoruz” diyerek trafik polisini ceza yazmaktan vazgeçirdim. Bunu bu direnişin bize verdiği güçle yaptım. Şu an içerde çalışan ve işlerini kaybetme korkusu yaşayan arkadaşlarımız da olayın farkında zamanında varsalardı, şimdi onlar da özgür olacaktı. Şimdi onların da direnmekten baş-

ka yolu yok. Özgürlüğe giden yol herhalde şöyle açıklanır; “bir musibet, bin nasihatten iyidir.”

Biz çadırda, farklı inançları ve yaşamları olan işçileriz. Ben dinime bağlı birisiyim. Ancak biliyorum, benim işten atılma nedenim Müslüman olmam değil, başka birisinin başka bir dinden olması da değil; bizim işten atılma nedenimiz işçi olmamız. Bugün işçi arkadaşlarımıza kim oldukları sorulduğunda kimisi kendini Müslüman olarak tanımlar, kimisi Mardinli olarak tanımlar, kimisi Fenerbahçeli olarak tanımlar; bunun gibi bir sürü farklı tanımlama duyarız. Biz işçiler ne zaman bu soruya “ben işçiyim” cevabını verirsek; işte o zaman bir şeyleri değiştirmeye başlamış ve özgürlüğe giden yola girmişiz demektir.

**Direnen Mersin Liman işçilerinden Ömer Balcı
26 Ekim 2011**

Şiar Rişvanoğlu**Kimin refahı, kimin serveti?**

Gerçek'in geçen sayısında, BDDK'nın (Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu) Eylül raporundan alıntılar yapmıştık. Türkiye'de banka hesabı bulunan milyoner sayısının bir yılda tam 9.599 kişi arttığını, daha önce 32.288 olan milyoner sayısının da artık 41.887 olduğunu, tüm bankalarda bulunan 666 milyar liralık mevduatın yarısının ise bunların hesabında olduğunu aktarmış, tabloya buradan bakınca Türkiye'nin ne kadar müreffeh ve mutlu bir ülke görüldüğünü yazmıştık. Bu kez uluslararası bir rapor ile dünyanın aslında hiç de bizim gördüğümüz, düşündüğümüz kadar kötü olmadığını (!) öğrendik. Bütün dünyadaki krizler, çöken Yunanistan ekonomisi, sıradaki İspanya, Portekiz, İtalya, İrlanda, hemen her ülkede giderek daha da artan işsizlik, büyüyen yoksulluk, reel ücretlerdeki, gelir seviyesindeki muazzam düşüşler, sosyal harcamalardaki olağanüstü kısıntılar, kamu sektörünün neredeyse tamamen yok edilmesine doğru ilerleyen küçülmeler... Meğer hepsi yalanmış, bizim kuruntumuzmuş. Meğer son günlerde, ABD'den Japonya'ya kadar bütün dünyayı saran "İşgal et" sloganı ile simgeleşen anti-kapitalist dalgaya uyanlar paranoyak komplo teorisyenleri imiş!

İsviçre bankası ve sigorta devi (siz bunu bütün dünyayı soyayan finans kapital çetelerinin İsviçre şubelerinden biri olarak okuyun) Crédit Suisse'in hazırladığı "Küresel Refah Raporu 2011"e göre, Ocak 2010 ve Haziran 2011 arasında toplam "küresel refah" yüzde 14 artışla 231 trilyon dolar olmuş. Listenin başında 58,1 trilyon dolarla ABD, ikinci sırada da 19,5 trilyon dolarla Çin var. Hazretler müjdelemeye devam ediyor: Çin'de toplam hane halkı refahının yaklaşık ikiye katlanması, Asya Pasifik, Latin Amerika ve Afrika'daki güçlü büyümenin verdiği destekle "küresel refah" gelecek beş yılda yüzde 50 yükselişle 345 trilyon doları bulabilirmiş! (Habertürk, 19 Ekim 2011) Habertürk'ün verdiği habere bakarsanız, sanırsınız bu paralar bütün bu ülkelerde herkese paylaşıyor, işçiler, emekçiler, alt sınıflar da refah ve mutluluk içinde yaşıyor, üstelik gelecekte de çok parlak! Çünkü Habertürk, raporun ne hakkında bile olduğunu anlayamamış. Rapor dünyada zenginlerin servetinin nasıl arttığını anlatıyor, bizimki bunu bütün toplumların refahı sanmış!

Oysa insanın bu hatayı yapmak için iyi İngilizce bilmesi gerekmiyor. Dünyayı olduğu gibi tanımak yeterli. Bir başka rapor, sadece örnek verilen bu iki ülkede bile durumun aslında ne kadar vahim olduğunu açıklıyor. Dünyanın en büyük ekonomisine sahip ABD'de yoksulluk oranı 2010'da, son 18 yıldaki en yüksek düzeyine ulaşarak yüzde 15'i aşmış. 3,1 milyon dolar milyoneri olan (bu, dünyadaki dolar milyoneri sayısının yüzde 28,6'sı demek) ülkede yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı 46 milyon, sağlık sigortasından yoksun olanların sayısı ise 50 milyon. Yani, her altı Amerikalıdan biri yoksul ve sigortasız. Servetleri 10 milyon yüeni (1,5 milyon dolar) aşan zenginlerinin sayısının 2010'da 331 binden, 383 bine yükseldiği Çin'de ise, yüzde 10'a varan işsizliğin yanı sıra, ücret düzeyi asıl sorunu oluşturuyor. Çin'de ortalama aylık ücret yaklaşık 200 dolar ile ABD'deki ortalama ücretin yirmide biri seviyesinde.

İşsizlik ve yoksulluk artık eski "zengin" Avrupa ülkelerinin de baş belası olmuş durumda. Almanya İktisadi Araştırmalar Enstitüsü'ne göre, ülke genelinde yaklaşık 11 milyon insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Avrupa Birliği'nin motoru olarak görülen ve bölgenin en büyük ekonomisi olan ülkede, yoksulluktan en fazla etkilenen kesim ise kadınlar ve çocuklar. Fransa Ulusal İstatistik Enstitüsü tarafından yapılan araştırmaya göre, 8 milyon kişi yani bir başka deyişle nüfusun yüzde 13,4'ü yoksulluk sınırının altında. Yoksulluk sınırının altında olanların büyük bölümünü ise boşanmış ve çocuğu ile yaşayan kadınlar ve göçmenler oluşturuyor. Başka bir bölgede, 100 binin üzerinde dolar milyonerinin bulunduğu 1,1 milyar nüfusla dünyanın en kalabalık ikinci ülkesi olan Hindistan'da yoksulluk sınırının altında yaşayanlar 450 milyonu, açlık sınırının altında yaşayanlar ise 260 milyonu buluyor.

Kısacası, Habertürk'ün "küresel refah" dediği şey bir avuç kapitalistin refahı. Zaten bunu raporda da şöyle itiraf ediyorlar: "Küresel yetişkin nüfusun yüzde 8,7'si, küresel servetin yüzde 82,1'ine sahip." Yani burada bir avuç insan, dünyanın her yerini işçiler için sömürü cehennemine, kendileri için tüketim cennetine çevirmiş domuz burjuvalar!

Bir Anadolu halk deyişi şöyle der: "Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste". Mazlumların, işçilerin, emekçilerin, yoksulların ahını, ABD'den, Japonya'ya, Türkiye'den Hindistan'a kadar, artık aheste (yavaş) değil, hızlı hızlı çıkarmak gerekiyor.

Bu bir avuç asalak dünyanın zenginliklerini tamamen tüketmeden!

Savranoglu direnişi: İşçinin sesi deri(n)den geliyor

İstanbul Tuzla'da 16, İzmir'de 42 olmak üzere işlerinden atılan toplam 58 işçinin sürdürmekte olduğu Savranoglu-Kampana direnişinin Menemen ayağı 90. günü aştı. Savranoglu ve Kampana aynı üretimi yapan ve ortakları aynı olan iki şirket. Ana firma İzmir Menemen Serbest Bölge'de ve üretimin yüzde 70'ini karşılıyor. Deri-İş sendikasının havzadaki ilk örgütlenme çalışması bu işyerinde başladı. Sendikalaşma çalışmasını engellemek isteyen patronun ilk hamlesi iki işçiyi işten çıkarmak oldu. İşçilerin mücadelesi bununla kırılamayınca 14 işçiyi daha işten çıkarıldı. Ancak patronun yıldırma çabaları yine işçilerin kararlılığı ve mücadelesiyle alt edilecek.

Deri-İş Sendikası Savranoglu ailesine ait firmada 1999-2001 yıllarında örgütlenmeyi denemiş ve bu ilk girişimin sonucunda bir işçi kıyımı yaşanmıştı. İşveren, sendikanın fabrikaya girişini ve örgütlenme olanaklarını engellemek için yüzde 50 barajını dayanak yapmış, aynı yerde aynı şirkette çalışan işçilerini, hileli olarak üç ayrı şirkette çalıştırmış gibi göstererek 40-30-30 olarak bölmüştü. Böylece yüzde 50 barajını aşamayan sendikanın işi zorlaştırılmış oluyordu. O dönemki deneyiminden hareketle bu kez önlem almaya çalışan sendika, taşeron olarak gösterilen her üç firmada ayrı ayrı yetki barajını aşmayı hedefledi ve bu kez isabetli oldu. Fakat işveren etkili bir hamle ile Haziran ayında yetki almayı başaran Deri-İş'in yetkisine karşı itiraz etti. Sürece dair dava şu

an Yargıtay'da. Tabii işverenin süreci uzatmak için kasıtlı olarak yetkisiz mahkemede dava açtığını da eklemek gerek.

Patrondan sürgün hilesi

Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarında işten atılan üç işçi fabrika önünde direnişe geçince işveren, 30 Eylül'de İzmir'deki fabrikayı kapatacağını, 1 Ekim'de İstanbul Tuzla'daki Kampana'ya geçileceğini duyurdu. Amacı, bunu kabul etmeyeceğini düşündüğü işçilerin sözleşmelerini feshedebilmek için neden oluşturmaktı. Oysa oyuna gelmeyen işçiler teklifi kabul ederek patronların elini güçsüz düşürdü. İşçilerin cesur tutumu sınıf savaşımının içindeyken bilinçlenmenin kaçınılmaz olduğunu da ortaya koyuyordu. Fakat patron kendi sınıf çıkarları peşinde yeni bir hamle bulmakta gecikmedi. İstanbul'a giden işçilere ev bulmaları ve yerleşebilmeleri için süre dahi verilmedi. Bu sebeple İstanbul'a gittikleri 3 Ekim gecesi işyerinde konaklamak zorunda kalan işçiler hakkında işveren son bir kirli hileye daha başvurdu. İşyerini işgal ettikleri iddiasıyla haklarında suç duyurusunda bulunarak 36 işçiyi işten attı ve Tuzla'daki fabrikaya bir daha almadı.

Olaylar üzerine kendileri de işveren hakkında savcılığa şikayette bulunan işçiler Tuzla ve Taksim'de basın açıklaması yaptılar. Bununla beraber İzmir'de ruhsat olmadan çalıştırdığı ve çevreye zehir saçan fabrikasını başkasına kiralamış göstererek Rodeo Deri adında yeniden açma gi-

rişiminde bulunması üzerine Savranoglu işçileri İzmir'e geri dönme ve direnişlerini İzmir'de sürdürme kararını aldılar. 19 Ekim günü Tuzla'dan uğurlanan ve Menemen'de kitlesel biçimde karşılanan işçiler, sonraki gün Menemen'deki fabrika önünde direniş çadırı kurdular. İşveren, daha önce burada eyleme geçerken beraber sayıları kırkı bulan işçilerin fabrikaya girmesini engelliyor.

Kadınlar direnişin ön saflarında

Patronun sürgün hilesi en çok da geride ailesini, çocuklarını bırakmak zorunda kalan kadın işçiler için zorlayıcıydı. Ama kadınlar kendilerine dayatılan çalışma koşullarına artık dur demek için, mücadelenin başarıya ulaşması için, patronun oyununu boşa çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduklarını gösterdiler. Tıpkı Tekel direnişinde aylarca evlerinden uzakta, direniş çadırlarında erkek sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleyi sonuna kadar götüren kadın işçiler gibi.

İşçiler soğuğa karşın fabrika önünde, "Yaşasın sınıf dayanışması", "Ya sendika girecek, ya kepenkler incek", "Kavga bitmedi daha yeni başlıyor" sloganlarıyla kenetlendi. Direnişçi deri işçilerine, Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, Tümtis ve Tek Gıda-İş sendikalarının da aralarında bulunduğu Sendikal Güç Birliği Platformu destek veriyor. Diğer sendikaların desteğinin devamı, direnişin başarıyla sonuçlanması için büyük önem taşımaktadır.

BEDAŞ işçisi sendika için direniyor

Taşeron çalışma koşullarının trajedisini yaşayan işçiler hafta içi akşam dokuzaya kadar ve cumartesi günleri çalıştırılıyorlardı. Sigortaları eksik yatıyordu, yıllık izne çıkamıyorlardı. Üstelik iş güvencesinin olmadığı koşullarda elektrik ihalelerinin iki senede bir yapıldığı gerekçesiyle sözleşmelerinin de iki senede bir feshedilmesi korkusuyla yaşıyorlardı. Primitifleştirilen işçiler rekabete yönlendiriliyorlar, birlik olmaları da böylece önleniyordu.

İşten ayrılırken de tazminatlarını alamıyorlardı. Sonunda taşeron zulmüne dur deyince işlerinden olan işçiler Enerji-Sen'de örgütlenmeye başladı. İşveren ise sesi yüksek çıkmaya başlayan ve haklarını arayan işçiye dayanamayarak, ihalenin bittiği bahanesiyle Eylül başında sözleşmeleri feshetti. Fakat sendikalı olmayanları bayramdan sonra işe geri alacağını vaat etmekten de geri durmuyor elbette. Tazminatlarını isteyen işçiler

ise "gidin BEDAŞ'tan alın" sözünü duyuyorlar. Enerji-Sen üyesi işçiler işe alınana kadar direniş çadırının her gün sabah saat sekiz ile akşam beş buçuk arası BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde açık kalacağını belirtiyorlar.

BEDAŞ'ta 1.750 emekçinin yasadışı çalıştırıldığına ilişkin açılan tespit davası ise Çağlayan Adliyesi'nde görülmeye devam ediyor.

Mahmut Bey, Mustafa Bey ve Tayyip Bey

AKP'nin işçi bürosu olarak çalışan Hak-İş'in 12. Genel Kurulu'nda genel başkan Mahmut Arslan "kıdem tazminatının kaldırılmasını savunmalarının mümkün olmadığı"ni söyledikten sonra eklemiş, "istisnasız her bir çalışan için güvence altına alacak, haksızlıkların, adaletsizliklerin olmadığı bir sistemin kurulmasından yanayız." Düşünmek gerekiyor, eğer bir fon oluşturulursa, bu fonun finansmanında da genel vergi gelirlerinden yapılacak transferler (ve hatta belki de işçilerden yapılacak kesintiler) de kullanılırsa bu uygulama haklı ve adaletli bir uygulama mı oluyor? Elbette hayır. AKP, daha önce defalarca belirttiğimiz gibi, burjuvazinin üzerindeki kıdem yükünü alıp (çeşitli mekanizmalarla bir güzel perdeleyerek) işçi sınıfına yüklemeyi amaçlıyor. Ayrıca, fon sadece işverenlerden kesilen paralardan oluşsa ne

fark eder? Zaten fon denilen uygulama konusunda devletin karnesi hiç parlak değil ki! En son Van depreminde herkes deprem fonunda biriken paraların nerede olduğunu merak ediyordu. Paraların duble yolların asfaltına gömüldüğü ortaya çıktı. Kıdem fonunun da böyle bir duruma geleceğini düşünemiyor mu Mahmut Bey?

Zaman gazetesinin ilgili haberini internet sitesinden okuyanlar, haberin olduğu sayfanın başında, (yukarıdaki satırları okumadan önce) Mahmut Arslan'ın Hak-İş Genel Kurulu'nda Recep Tayyip Erdoğan'a bir hayli büyük bir plaket verirken çekilmiş fotoğrafını görüyorlar. Bizce Recep Bey, alta kalmamalı, bu sebatkâr sendikacısına daha büyük bir plaket vermeli. Çünkü, değme politikacıların, ekonomistlerin yapabileceğinden daha iyi kandırıyor işçi sınıfını Mahmut

Bey. Elbette, kıdem tazminatı ile ilgili sadece bir açıklama yaptıktan sonra bu konuyu gündeminden ve konfederasyonun sitesinden de usulca kaldırmış olan Mustafa Kumlu'yu da unutmamak gerekli!

Kendileri için durmadan didinen bu üç beyefendiye işçi sınıfının da okkalı bir "hediye" alması şart. Elbette sırayla. Öncelik Aralık ayında Türk-İş Genel Kurulu'nda Mustafa Bey'in!

KRİZİN FATURASI PATRONLARA

**KIDEM TAZMİNATINA
DOKUNMAK
GENEL GREV
SEBEBİDİR**

DİP

**DEVİRİMCİ İŞÇİ
PARTİSİ**

www.dip.org.tr

Kıdem tazminatına saldırı için Türk-İş Genel Kurulu mu bekleniyor?

Kıdem tazminatına saldırı ile ilgili şırsalar hem hükümet hem de sendikalar neredeyse tam bir sessizliğe büründü. Ancak okuyucularımızı uyarmak boynumuzun borcudur: AKP, şimdi hangi taktikle yüküneceğinin hesaplarını yapmaktadır. Kolay değil, Türkiye işçi sınıfının en önemli kazanımlarından birini sökülmek için, doğru zamanlamayı tutturmak yakıcı olsa gerek.

Bunun için AKP'nin Türk-İş Genel Kurulu'nu beklediğini tahmin edebiliyoruz. Aksi de olasılık dışı olmamakla beraber, AKP'nin bu konuda son dönemdeki sessizliğini sadece savaş ya da deprem gündemine bağlamak yanlış olacaktır. AKP izlediği bütünlüklü strateji gereğince Ulusal İstihdam Strateji Belgesi'ndeki hedeflerini (patronlara verdiği teminatları) birer birer uygulayacaktır. Ama işçi hareketini AKP'ileştirme operasyonunun bundan zevâl görmemesi için Türk-İş Genel Kurulu'nda vereceği muha-

rebeyi de kaybetmek istememektedir. AKP, kıdem tazminatına saldırıyı Türk-İş Genel Kurulu'ndan önce gerçekleştirmeye kalkarsa, konfederasyon içindeki adamı Mustafa Kumlu'nun yeniden seçilmesi ihtimalinin azalmasına neden olabilir.

Peki buna karşı işçiler ne yapmalı? Öncelikle, kıdem tazminatı saldırısına karşı uyanık olmalıyız. Bu saldırıyı boşa çıkarmak için, işçi sınıfının en geniş mücadele cephesini kurmak ve sınıfının topyekûn harekete geçmesini sağlamak şarttır. Bunda tökezlemek için, Türk-İş Genel Kurulu'nda işçi hareketinin AKP'ileşmekten kurtarılması büyük önem taşımaktadır. Ayrıca, hiç unutmamalıyız ki ekonomik kriz kapıda! Kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele, Türkiye'yi de er ya da geç sarsacak olan ekonomik krizde, krizin faturasını işçilere ödetme girişimlerinin de önünü tıkayacaktır.

Haklara saldırı ortada, mücadele nerede?

Ortada bir Türk-İş muhalefeti var. Sendikal Güçbirliği Platformu olarak bilinen ve Türk-İş'e bağlı, şimdiki yönetime muhalif on sendikanın oluşturduğu bu platform, geçtiğimiz günlerde bir açıklama yaptı. Açıklamada dile getirilen "işsizlik sigortası bünyesindeki Ücret Garanti Fonu gibi, Kıdem Tazminatı Garanti Fonu kurarak ödeme gücünü içine düşen işverenlerin, çalışanların kıdem tazminatı hakkını ga-

ranti altına alalım" önerisi, sınıf saldırısını, bütünlüklü bir karşı çıkışla püskürtmenin ne kadar uzağında olduklarını gösteriyor. DİSK ve KESK'in ise 8 Ekim'de Ankara'da yaptıkları ve temel eksenine sınıf saldırısını püskürtmeyi değil "insanca yaşamı" koyan yaklaşımı ise bu sürecin "kitlesele basın açıklamaları" ile geçiştirileceğinin sinyali niteliğinde. Şimdi görev, bu tabloyu tersine çevirmek.

www.gercekgazetesi.net

www.gercekgazetesi.net'i okuyun gerçeklerden günü gününe haberdar olun!

Gerçek
Devrimci İşçi Gazetesi
Devrimci İşçi Partisi'nin merkez yayın organıdır

Perşembe, 03 Kas 2011

Ana Sayfa Karşı Manşet Yazılar Haberler Yazarlar Gerçek Gazetesi Video Galerisi Arşiv İletişim

Ana Sayfa » Gerçek Gazetesi

Facebook Twitter

YENİ
Bildirir:
Van ve Erciş'te dayanışma için seferberlik çağırısı!

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ TEMEL METNLERİ
Program
Tüzük
Manifesto

KARŞI MANŞET

Vanlılar üzerinde deprem tatbikatı

Diek P1 | 02 Kasım 2011, Çarşamba

Van (Van) depreminin üzerinden tam sekiz gün geçti. Bu sekiz gün, devletin deprem karşısındaki acizliğini görmemize yetti de arttı. Deprem öncesini şimdiki bir kenara koyalım. Afet bölgesine yapılacak müdahalelerden ve yardımlardan bire bir sorumlu olan hükümet, depremin sonrasında ne yaptı buna bakalım. Devamını Oku

Emperyalizmin himayesinde barbarlık

Haberler

Liman işçilerinin kararlılığı sendika bürokrasisine eylem kararı aldırdı

Sitemizde 1 Kasım'da direnişteki Mersin Liman işçilerinin liman içerisinde bir günlük iş durdurma eylemi yaptığını haberini duyurmuştu. Bu eylemden haberdar...

- Mersin limanının içişlerinden dayanışmanın sesi yükseliyor!
- BDP İstanbul II Kongresi ya da hapse girme kiği yanışmak
- Sungur Savran: Arap devriminden Wall Street İşçilerine
- Akdeniz Üniversitesi'nde ki yardım kampanyasının da dayanışma örneği
- DİP İzmir Van halıya dayanışma çalışmalarını sürdürüyor

İnternet sitemizde,

- gazetemizde yayınlanmayan haberlere, en güncel yazılara ve makalelere
- köşe yazarlarımızın yayınlanmış tüm yazılarına
- Gerçek gazetesinin arşivine
- Devrimci İşçi Partisi'nin deklarasyonlarına, kampanyalarına, eylemleri ve etkinlikleri hakkındaki bilgilere

sıcağı sıcağına ulaşabilirsiniz

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca Gerçek gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

Gerçekgazetesi Net

@gercek_gazetesi

Kumlu hükümete diyetini, işçi sınıfına ihanetle ödedi

2007 yılının sonunda yapılan genel kurul ile Mustafa Kumlu Türk-İş'in başına geçtikten sonra *Gerçek* gazetesinin öncülü *İşçi Mücadelesi*'nde şu satırlar yer alıyordu: "Kimse 'Salih Kılıç daha mı iyiydi?' diye sormasın. Salih Kılıç yönetimi elbette Türk-İş merkezi bürokrasisinin geleneksel politikası icabı hükümetle ve sermaye ile çatışmadan vebadan kaçır gibi kaçırıyordu. Ama Kumlu koltuğunu hükümete borçludur. Bunun diyetini ödemek zorunda kalacaktır." Aradan geçen dört yılda Kumlu'nun işçi sınıfı mücadelesine ihanetleri bu diyeti fazlasıyla ödediğini gösteriyor.

İhanet 1

Asgari ücret kararına yıllar sonra ilk kez şerh koyulmadı!

Kumlu'nun Türk-İş'in başına gelir gelmez ilk icraatı, Asgari Ücret Komisyonu'nun belirlediği sefalet ücretinin altına muhalefet şerhi koymaması oldu. İşçi sendikaları adına komisyona katılan Türk-İş temsilcisi Kumlu, böylece 14 yıl aradan sonra ilk kez işçi, işveren ve hükümetin uzlaşması ile tamamlanan asgari ücret görüşmelerine imza atmış oldu.

rasında SSGSS'ye karşı çıktı. Ama sonra hiçbir talep yerine getirilmeden, sadece toplam gün sayısının bir miktar düşürülmesine sığınarak, meydanlardan çekilerek mücadeleyi sattı.

İhanet 3

Taksim 1 Mayıs'ından 30 Nisan'da caydı!

2007'den itibaren Taksim'i tekrar 1 Mayıs alanı olarak kazanmak için yürütülen mücadeleye 2008'de destek vermişken, 30 Nisan'da, hem de yönetim kurulu tarafından müzakereler için yetkilendirilmiş genel sekreter Mustafa Türkel'e bile danışmaksızın terk etti. İşçi hareketi cephesini bölerek, devletin saldırılarına da davetiye çıkarmış oldu.

Şanlı Tekel direnişini adım adım sattı!

Tekel işçilerinin mücadelesini en başından itibaren dizginlemeye ve kontrol altına almaya çalıştı. 17 Ocak'ta Tekel işçilerinin Ankara'yı titrettiği ve genel grev talebini yükselttiği miting alanından kaçtı. 4 Şubat'ta Türkiye'nin dört bir yanında düzenlenen genel grevin örgütlenmesi için parmağını bile kıpırdatmadı. Direniş sürdükçe işçilerin yorulmasını, kendi istekleriyle evlerine dönmelerini bekledi. Bu gerçekleşmeyince de Sakarya eylemi doruktayken önce hiçbir şey yapmama niyetlerinin üstünü örtmek için "greve iyi hazırlanma" bahanesi ile aylar sonrasında, 26 Mayıs'a genel grev yapma sözü verdi. Grev günü yaklaştığında da hareketi yüzüstü bırakıp grevden vazgeçtiğini açıklarak Tekel işçisinin mücadelesine ihanet etti.

İhanet 2

SSGSS'de mücadeleyi yarı yolda bıraktı!

İşçi sınıfının sosyal güvenlik ve emeklilik haklarına yapılan son yılların en kapsamlı saldırı dalgası sırasında, başlangıçta canlanmaya başlayan işçi tabanından ve Türk-İş'in daha mücadeleciler sendikalarından korkarak 14 Mart eylemleri sırasında SSGSS'ye karşı çıktı. Ama sonra hiçbir talep yerine getirilmeden, sadece toplam gün sayısının bir miktar düşürülmesine sığınarak, meydanlardan çekilerek mücadeleyi sattı.

İhanet 4

İlk görev, tasallutu

Sendikalar sınıf mücadeleleri tarihi boyunca esas olarak iki işlev görmüştür. Bunlar öncelikle işçi sınıfının dayanışma ve mücadele örgütleri olmuştur. Zaman içerisinde büyümüş, güçlenmiş ve daha çok işçiyi bir araya toplamıştır. Yönetimleri maddi ayrıcalıklara sahip bürokratlar tarafından gasp edildikçe bu dayanışma ve mücadele işlevi yerini işçileri kontrol altında tutmaya dönüşmüştür.

Bu iki işlev birbiriyle çelişki ve çatışma içinde olmuştur. İşçi sınıfı sosyalistleri olarak bu çelişkide biz de tarafız: İşçilerin örgütü olan sendikalara sahip çıkılmasını ama bürokrasiye karşı mücadele edilmesini ve sendikaların mutlaka bürokratlaşmamış işçiler tarafından yönetilmesini savunuyoruz.

Bugün Türkiye'de sermaye, işçi sınıfının mevzilerine saldırırken önce sendikaları hedef alıyor. Sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma eliyle örgütsüz bir işçi sınıfı yaratmak istiyor. Sendikalarda örgütlü olmayı sürdüren

işçileri ise bu sendikaların yönetimlerini satın alarak kontrol altında tutmayı amaçlıyor.

AKP'nin arka bahçesi

Bir yandan yasal hakkını kullanarak sendikalaşan işçiler her türlü hukuksuz uygulama ile karşılaşılıyor, işten atılıyor ve baskıya uğruyor; diğer yandan AKP sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda sendika yönetimlerini ele geçirmeye ve kendi kontrolü altında tutmaya çalışıyor. Diğer sendikaların üye sayıları azalırken AKP yanlısı Hak-İş ve Memur-Sen'e bağlı sendikalar üye sayılarını arttırıyor. Bu iki konfederasyonun güçlenmesi işçilerin ve kamu emekçilerinin dayanışma ve mücadelesinin yükselmesi anlamına gelmiyor. Bu sendikalar tam tersine bir işlev görüyor. Hatta bu yüzden Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (İLO) bile Türkiye'deki bu gelişmeyi masaya yatırdığı ve sorgulamaya başladığı biliniyor.

Ancak bu da sermaye için yeter-

Emekçinin sözü

Sen kimi kandırıyorsun Kumlu?

Hükümet işçi sınıfının yıllarca mücadele ederek kazandığı ve neredeyse elde kalan son kazanımı olan kıdem tazminatını, "ulusal istihdam stratejisi belgesi" adı altında kaldırmaya çalışıyor. Bu gerçekleşirse işten çıkarmaların kolaylaşması sağlanacak, iş güvencesi yok edilecektir. Daha sonra sıra başka haklara yönelik saldırılara gelecek. Sustukça, bekledikçe bu listeye her geçen gün yeni maddeler eklenecek, kriz ile derinleşen yaranın acısı işçiden emekçiden çıkarılacaktır. İşçi sınıfı olarak önümüze konulan bu engelleri aşmamız ve gasp edilen, edilmek istenen haklarımızı geri almamız için örgütlü bir birliklilik içerisinde olmamız gerekiyor. Bu gerekliliğin somutlaştığı yerlerden biri ise sendika.

Tes-İş sendikasına üye bir kamu çalışanı olarak gelişen tüm bu hareketlilik ile ilgili, ne sendikam ne de bağlı olduğu konfederasyon Türk-İş'ten bir bilgilendirme yapılmadı. Çalıştığımız birimlerde bırakın afişleme, bildiri dağıtmayı sendika temsilcileri bile konuya basından duydukları kadar hâkim, sendikanın tavrı hakkında bihaberler. Hâl böyle olunca bakılacak ilk yer olarak Tes-İş ve Türk-İş'in internet siteleri geliyor aklıma. Her iki sitede de

kıdem tazminatlarına yapılan saldırıya ilişkin Mustafa Kumlu'nun 19 Eylül 2011'de yaptığı basın açıklamasının metni dışında bir şey yok. O metinde, Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz'ın kıdem tazminatlarıyla ilgili bir açıklaması Türk-İş'i ayağa kaldırdı, demiş başkan Kumlu. Ayağa kalkmak derken ne hissettiğini merak ediyorum doğrusu. Kıdem tazminatlarının kaldırılması ile ilgili sendikalarında hiç bir çalışma yapmayan, diğer konfederasyonların katıldığı, 8 Ekim'de gerçekleştirilen mitinge katılmamakla hiçbir eksiklik hissetmeyen, işçisini, sendika temsilcisini bilgilendirmeyen, internet sitesinde bile sadece tek bir haber yapan sendika nasıl olur da ayağa kalkar.

İşçi sınıfı olarak mücadelemiz sadece patronla, iktidarla değil aynı zamanda sendika bürokrasisiyle de. "Hiç merak etmeyin, 50 yıldır kıdem tazminatlarınız kaldırılmadıysa bundan sonra da kaldırılmayacaktır." diye seslenen Kumlu, sen de merak etme, yıllardır tüm zorluklarla savaşan işçi sınıfı artık kime inanıp neye karşı mücadele edeceğini çok iyi biliyor.

Tes-İş'li bir işçi

AKP'nin sendikalara nu durdurmak!

Türk-İş neden önemli?

Türkiye'de sendikal hareket için de Türk-İş en büyük konfederasyon olarak öne çıkıyor. Özellikle 185 bin kamu işçisini temsilen hükümetle toplu iş sözleşmesi yapan Türk-İş metal, tekstil, taşımacılık, deri, gıda gibi iş kollarında özel sektörde de diğer konfederasyonlara göre ciddi bir örgütlülüğe sahip. Bu özelliği ile Türk-İş, işçi sınıfının önemli bir mevzisi konumunda.

Yıllardır Türk-İş'i yöneten bürokrasi her zaman sermaye ve hükümetle uzlaşma aramış ve işçi sınıfını yatıştırma işlevi görmüşse de bu sendikanın tüm saldırılara karşı hâlâ tamamen eritilemeyen gövdesi adeta durduğu yerde bir barikat işlevi görüyor, en büyük işçi örgütü olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bu nedenle

Türkiye'de sermayenin sınıf saldırısını püskürtmek için mutlak bir gereklilik olan bir genel grevi Türk-İş olmadan düşünmek olanaksızdır. Ancak Türk-İş'in önemi sadece cüsesiyle sınırlı değil. Türk-İş son yıllarda Paşabahçe, SEKA, Tekel direnişlerinin yanı sıra THY ve Telekom grevleriyle taşımacılık ve deri sektöründe de irili ufaklı pek çok mücadelenin bağrında geliştiği örgüt oldu. Son olarak Mersin Limanı'nda direnen işçiler de Türk-İş'e bağlı Liman-İş sendikasında örgütlü.

Elbette ki Türk-İş'in başına çöreklenmiş olan bürokrasi bu mücadelelerin işçi sınıfı içinde yayılarak zafere ulaşmasına ve bir bütün olarak sermayeye ve hükümete yönelmesine engel oldu. Ancak her defasında tabandan gelen basıncın etkisiyle Türk-İş'in tüm sendikaları ile birlikte harekete geçmesi ihtimali sermayeyi ve hükümeti ciddi biçimde tedirgin etmiştir. İşçi sınıfı sosyalistleri sendika bürokratlarına değil Türk-İş'te örgütlü işçilere güvenmelidir. Hafızalardaki yeri taze olan Tekel direnişi ve en yakın örnek olarak Mersin Limanı direnişi işçilerin

bu güveni hak ettiklerini ve işçilerin kararlılığı karşısında bürokrasinin frenlerinin de her zaman tutmayacağını gösteriyor.

İşçi sınıfı sosyalistleri bu anlayışla sırf yönetimlerinde daha sol ya da sosyal demokrat eğilimli kişiler var diye bazı sendikaları desteklemez. Siyasi görüşleri ve eğilimleri ne olursa olsun en geniş işçi kesimini sınıf çıkarları temelinde örgütlemeyi ve harekete geçirmeyi hedefler. Bu temelde Devrimci İşçi Partisi de taban-

daki işçilere güveniyor ve bürokrasiye karşı sadece sözle değil tabandaki işçinin gücüne ve hareketliliğine dayanarak mücadele etmeyi hedefliyor. Bu mücadelenin yakın hedefi işçi sınıfına ihanet eden bürokratlardan hesap sormaktır. Nihai hedefimiz ise bürokrasiyi sendikalardan kovmak ve gerçek bir işçi demokrasisi temelinde sendikaları gerçek sahipleri olan işçilere kazandırmaktır.

Gerçek panzehir: tabandaki işçilerin mücadelesi

Türk-İş'te önümüzdeki kongrenin bir numaralı görevi, AKP'nin yani hükümetin Türk-İş'in tepesindeki adamı olan Mustafa Kumlu'yu devirmek. Hükümetin hâkimiyetinden kurtarılmamış bir Türk-İş'in, yaklaşan büyük ekonomik krizde hükümetin uygulayacağı işçi düşmanı ekonomi politikalarına karşı mücadele etmeyeceği/edemeyeceği gün gibi ortada.

Ama gerekli koşul başka, yeterli koşul başka. Kumlu'nun defedilmesi, işçi sınıfının mücadelesinin önünü açar, ama onu güvence altına almaz. Türk-İş'in daha mücadeleci olarak bilinen sendikalarının, örneğin bugün Sendikal Güçbirliği'nde toplanmış olan sendikaların bir kısmının başındaki bürokratlar da, çıkarları öyle gerektirdiğinde işçiyi mücadeleye sevk etmekle birlikte,

işlerine gelmediğinde mücadeleyi satarlar. Tek Gıda-İş bürokratlarının 2010 başında büyük Tekel mücadelesini başsız bırakması bunun en son örneği idi.

Öyleyse, Türk-İş'i ayağa kaldırmak, işçi sınıfının gerçek çıkarlarını temsil etmesini ve sınıf mücadelesinin önüne düşmesini sağlamak için daha köklü bir şey gerekiyor. Bu, sınıfın mücadelesinin tabandan geliştirilmesi ve bu mücadele içinde öne çıkan işçilerin adım adım sendika yönetimlerini ele geçirmesi yoluyla olabilir ancak. Öyleyse, sendikalarda, özel olarak da Türk-İş'te kolay çözüm yoktur. İşçi sınıfı sosyalistleri, bir yandan mücadelenin önündeki en güçlü engelleri temizlemek için çalışırken, bir yandan da uzun soluklu bir taban seferberliği için çaba göstermelidir.

Halkların Demokratik Kongresi

Kürtlerle dayanışma başka, sosyalist örgütlenme başka!

12 Haziran seçimlerinden zaferle çıkan Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun bileşenlerinin başka çevrelere de açılarak kurdukları Kongre Girişimi, 15-16 Ekim günlerinde yaptığı toplantıdan sonra, kendini Halkların Demokratik Kongresi (HDK) olarak kurduğunu ilan etti. Devrimci İşçi Partisi (DİP), gerek seçim blokuna, gerekse Kongre Girişimi'ne, politik ve ideolojik gerekçelerini gayet berrak biçimde açıklayarak katılmamıştı. Halkların Demokratik Kongresi'nde ortaya çıkan tablo, DİP'in gerekçelerinin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Sosyalist solda Halkların Demokratik Kongresi'ne (HDK) katılmayanların tavrını ikiye ayırmak gerekiyor. Bir kesim sosyalist parti ve grup, Türk milliyetçiliğinden etkilendikleri ya da Kürt halkı ile yakınlaşmanın kendilerine puan kaybettireceğini hesapladıkları için Kürt hareketi ile ittifaka hep karşı oldular. HDK'dan da bu nedenle uzak duruyorlar. DİP, tam tersine, Türkiye'de sosyalist solda sosyalistler ile Kürt hareketinin işbirliğini en erken önermiş akımın mirasçısıdır. Ama bu işbirliğini her zaman Kürt halkı ile işçi sınıfı arasında da bir toplumsal ittifakı gerçekleştirmenin aracı olarak görmüştür. Bugün kurulan HDK, böyle bir toplumsal ittifakı amaçlamıyor, buna uygun bir yapılanma oluşturmuyor. DİP, ezilen Kürt halkının taleplerini savunmakla ve onunla her daim dayanışma

içinde hareket etmekle birlikte, HDK'ya bundan dolayı katılmıyor.

"Yolları açık olsun" mu?

HDK'ya katılmayanlardan bir bölümü (mesela *BirGün* gazetesi), bu yeni kuruluş için "yolu açık olsun" yaklaşımını benimsemiş. Bunu anlamak mümkün, çünkü bu tür çevreler HDK'ya katılmamakla birlikte onun bu dönemdeki temel yanılığını paylaşıyorlar: Anayasal hayaller!

Bizim HDK'ya "yolunuz açık olsun" dememiz mümkün değil, çünkü somut gündel politik açılarından, HDK'nın savaşın getirdiği kan ve ateşe karşı öne çıkarttığı alternatif "demokratik sivil yeni anayasa".

DİP ve *Gerçek* gazetesi, bu tür bir yönelişin sosyalist sola ve işçi hareketine ne kadar ağır bir atalet getireceğini, sınıf mücadelesinin elini ayağını nasıl bağlayacağını, solu ve sendikaları TUSİAD'la nasıl ittifaka iteceğini kanıtlarıyla ortaya koymuş bulunuyor. Üstelik bütün bunlar tam da dünya ekonomik krizinin Türkiye'ye de sıçrayarak burjuvazinin işçi sınıfına saldırısını daha da ağırlaştıracağı bir dönem için planlanıyor. Kapitalizme karşı dünya çapında bir bilinçlenmenin ağır ağır geliştiği bir dönem için öneriliyor. Ayrıca, bu tür bir "sivil demokratik anayasa"nın burjuvazinin farklı kanatları arasındaki kavga dolayısıyla geleceğinin olmadığı da DİP tarafından ortaya konulmuş bulunuyor.

Bu durumda HDK'ya "yolunuz açık olsun" demek, intihara hazırlanan bir dostunuzun omzuna vurup "yürü aslanım!" demekten farksızdır!

Kürt hareketi bizim dostumuzdur, biz onun dostuyuz. Bunun için acı konuşuyoruz. Kürt halkının haklarını siyasi bir çözüm temelinde kazanması için koskoca bir anayasaya ihtiyacı yok. Mesele siyasettir, hukuki değil. Kürt sorunu siyasi olarak çözüldükten sonra anayasada birkaç maddenin değişmesi yeter.

Sosyalistler bizim dostumuzdur, biz de onların dostuyuz. Bunun için acı konuşuyoruz: TUSİAD ile ittifak işçi sınıfına yaramaz. Sosyalistlere ne yarar, ne yakışır. Yol yakınken iyi düşünün!

HDK programı konusunda içeriden bir tanıklık

15-16 Ekim toplantısında program tartışması sırasında söz alan Sosyalist Dayanışma Platformu'ndan (SODAP) Muzaffer Kaya şöyle demiş:

"Sınıf mücadelesi sadece emeğin hakları şeklinde yer almış. Sömürünün öznesi programımızda yer almıyor... Sınıf vurgusunun olmadığı program liberalizmin etkisi altındadır. Programda alternatif düzen vurgusu yok. Kapitalizme karşı tepkinin bu kadar yükseldiği dünyada, programımızda kapitalizme karşı sosyalizm vurgusu yer almalı." (*BirGün*, 18 Ekim 2011, s.3)

Devrimci İşçi Partisi, başından beri Kongre'nin programında bir temel aktör

olarak işçi sınıfının olmadığını, "haklar" edebiyatının her muhalefet partisinde olacağı kadar programda yer aldığını söylüyor! Sosyalistlerin böyle bir kuruluşta yeri ne?

SODAP temsilcisi işi sosyalizme bağlamakla da yanılıyor. Kürt hareketi ile sosyalizmi hedef olarak önüne koyan bir programda buluşamaz. Bu yüzden de HDK sözcülerinin konuşmalarında heyecan yaratan "sosyalizm" referansları kullanmaları içi boş bir retoriktir. Sorun "sosyalizm" değildir. "Sosyalizm" istendiği kadar programda ve dillerde olsun, işçi sınıfı olmadıktan sonra sosyalizmin motoru kim olacak?

Halkın Demokratik Kongresi'ndeki sosyalistlere sorular

- HDK'nın Genel Meclis'ine seçilen adlara bakıldığında, salt tanıyabildiklerimiz arasında bile açıkça liberal isimler var: Ufuk Uras, Ferhat Kentel ve diğerlerinin yanı sıra DSİP ve EDP gibi "yetmez ama evet"çi, yani "demokratik"leşme yolunda AKP ile ittifak taraftarı partiler, Genel Meclis'te ise onların temsilcileri var. Burjuvazinin iki kampından bağımsızlığı bu kişilerle ve partilerle mi kazanmayı umuyorsunuz?

- HDK ile "Türkiye halklarının birleşmiş olduğunu" söylüyorsunuz. Kürt halkını anladık. Haydi, Aleviler de geliyor diyelim. Sosyalistler Türkiye'nin öteki halklarını harekete geçirebiliyorlar mı ki, birkaç bölgeden birkaç ilerici, toplantıya geldi diye hemen "halklar birleşti" saptamasını yapıyorsunuz? İşçi sınıfı olmadan birleşen nasıl "halklar" oluyor?

- HDK programı, "demokratik özerklik" ilkesinin, DİP'in savunduğu gibi sadece Kürt halkının kendi hakkındaki kararları kendinin vermesi için bir model olmanın ötesinde, bütün Türkiye'de uygulanmasını savunuyor. Siz AB'nin ve neoliberal modelin savunduğu türden bir ademi merkezileşmeyi, Kürt halkının haklarının ötesinde bütün ülkeye uygulanmasını kabul mü ediyorsunuz?

- EMEP'in teorisyenlerinden Aydın Çubukçu, HDK'yı göklere çıkarttıktan sonra, soruyor: "Buradan ne sonuç çıkar, hangi kararlar alınır ve nasıl uygulanır, tarih boyunca yenilmiş olanları bu kez zafere götürür mü?" Kimin zaferini bekliyorsunuz? Şayet bu işçi sınıfının da zaferi olacaksa, partisiz zafer oluyor mu? Yoksa Kongre'yi parti yerine mi koyuyor bazı sosyalistler?

Günümüzde YÖK ve yükseköğretim

Bundan tam 30 yıl önce, 6 Kasım 1981'de kurulan YÖK, bugün üniversiteleri sermayenin hizmetine açmanın bir aracı, sermayenin işçi sınıfına yönelttiği saldırının bir parçasıdır. O halde YÖK'e karşı mücadele de bu sınıf savaşının bir cephesi olmalıdır.

1981 yılının 6 Kasım'ında kurulan ve amacı "yükseköğretimde koordinasyonu sağlamak" olarak açıklanan Yükseköğretim Kurulu (YÖK), bu iddianın aksine 30 yıllık bir baskı ve sindirme aracı olageldi. Doğrusunu söylemek gerekirse, yükseköğretimi değil ama, üniversitelerdeki baskıyı pek güzel koordine etti. YÖK marifeti ve sıkıyönetim desteği ile darbe sonrasında burjuva akademisinde mücadele veren ne kadar solcu akademisyen varsa atıldı, bir kısmı istifaya zorlandı, bir kısmı da tüm bunları protesto ederek kendileri istifa etti. Daha yakın bir zaman öncesine kadar, Yunanistan'ı fethetmeyi arzulayan yarı deli rektörlerin arkasında duran, cumhuriyet ve laiklik edebiyatı üzerin-

den kendini meşrulaştırmaya çalışan, Batıcı-laik sermayenin üniversitelerdeki çıkarlarını koruyan YÖK, günümüzde eskisinden çok farklı bir görüntü arz ediyor. YÖK artık bir yandan İslamcı sermayeye yakın kalemşörlerin üniversitelerde egemen güç haline gelmesini, diğer yandan da genel olarak sermayenin, üniversiteleri doğrudan eline geçirerek şirketlerin araştırma geliştirme bölümü gibi kullanmasını sağlayan ikili bir görev üstlenmiş durumda.

Gerek Batıcı-laik sermayenin güdümünde gerekse de günümüzde, YÖK'ün önemli bir özelliği üniversitelerde ticarileştirme programlarını uygulamak. Bunun bir ayağı da üniversitelerde Bologna süreci olarak anılan yeni-

den yapılanma. Kaynağı Avrupa Birliği olan bu program Türkiye burjuvazisinin hem İslamcı hem de Batıcı kanatlarının ortak çıkarları ile örtüşüyor. Bugün üniversitelerde piyasalaştırmanın, ticarileştirmenin, bilim emekçilerini şirketlere eleman yapmanın kod adı Bologna süreci haline gelmiş durumda. Diğer yandan, Bologna sürecinin genellikle sadece uluslararası öğrenci değişim programı olan Erasmus ayağı biliniyor. Oysa üniversitelerde yükselen Teknokentler, yükseköğretimin finansman yapısında yapılması planlanan değişiklikler vb. bu sürecin sadece birer örnek parçası. Bu yeni düzenleme, üniversite öğrencilerini düşük ücretlerle emek piyasasına atmayı da içeriyor.

Hal böyleyken, yükseköğretim alanındaki mücadeleyi sadece YÖK'e ve AKP gericiliğine kanalize etmek, olsa olsa eksik bir politik hat izlemek anlamına gelecektir. AKP'nin YÖK'ü ile CHP'nin ya da başka bir laik burjuva odağın YÖK'ü arasında bir fark olmayacaktır. Çünkü her ikisi de sermayenin hizmetinde, işçi çocuklarının karşısında olacaktır. YÖK, sermayenin işçi sınıfına yönelttiği sınıf saldırısının bir aracıdır. O halde YÖK'e karşı mücadele de bu sınıf savaşının bir cephesi olmalıdır.

Levent Dölek

Dilovası'nın emekçileri üniversiteyi yönetmedikçe...

Öteden beri YÖK dendiğinde solcuların dilinden aynı tekerleme dökülür: "12 Eylül'ün ürünü olan YÖK, öğrencileri bastırmakta, özgür düşüncüyü yok etmekte, tek tip insan yaratmaya çalışmaktadır." Bunların hepsi doğrudur doğru olmasına ama eksiktir ve üstelik meselenin özünü kaçırmaktadır. 12 Eylül'ü sermayenin sınıf saldırısı olarak değil de demokrasi düşmanı bir vahşet olarak niteleyen yaklaşımın devamında, YÖK de demokrasi düşmanı bir kuruma indirgenir. Buna göre aynen darbeler gibi YÖK'ün de gelişmiş Batı demokrasilerinde bir örneği yoktur.

Batı üniversitelerinde sermaye çoktan üniversitenin en küçük hücrelerine kadar işlemiştir. O yüzden oralarda YÖK gibi bir kuruma, güçlü rektörlere ihtiyaç yoktur. Mütevelli heyetleri gayet demokratik bir şekilde üniversiteleri yönetmektedir. Bizim solcularımız sınıfsal bir özden kopuk "özerk-demokratik üniversite" şiarıyla muasır medeniyetin üniversitelerine öykünmekten başka bir şey yapmazlar. Arada sermaye defol da derler belki ama işçi sınıfının üniversiteleri yönetmesini hayal bile edemezler.

YÖK'ün kuruluşunun 30. yıldönümünde üniversiteye daha derinden nüfuz etmiş olan sermaye de artık YÖK'e daha az ihtiyaç duyuyor. Kendi yağında kavru lan, sermaye ile işbirliği içinde kendi kaynaklarını yaratan özerk ve güçlü rektörlerle değil sermayenin de doğrudan temsil edildiği mütevelli heyetleriyle yönetilen demokratik üniversiteler istiyor. Peki biz ne istiyoruz?

Açıkcısı solcu ve/veya sosyalist öğrenci gruplarına bu kimlikleri ile demokratik üniversitelerde barınabilmek yetiyor. Baksanıza yıllardır öğrenciler, söz-yetki-karar hakkı istiyorlar. Farkında değiller ki YÖK'ün ve Bologna sürecinin temel hedeflerinden biri de bu. Yüksek öğrenimi paralı öğrenciyi de müşteri yaptıktan sonra müşterilerine söz, yetki ve karar hakkı vermekten niye gocunsunlar?

Solcu ve/veya sosyalist akademisyenlerin durumu da aynı, hatta daha vahim. Onlara göre AKP kadrolaşması biraz dizginlense, kendilerini ifade edebilecekleri alanlar açılabilir, mesela üniversite yönetimlerinde solculara da yer verilse, Bologna süreci bağlamında onların da önerileri alınsa ya da yeni anayasa ile ilgili kendilerinin engin fikirlerine başvurulsa her şey tamam olacak. Oturdıkları fildişi kulelerde halkın ne kadar koyun olduğunu, bunca olaydan sonra hâlâ nasıl AKP'ye oy verdiğini tartışıp günlerini geçirecekler. Bu arada da yardımcı doçentlik, doçentlik, profesörlük kadroları peşinde aynı AKP'li yöneticilere boyun eğip, puan toplayacak diye suya sabuna dokunmayan fabrikasyon yayınlar yapmaktan gocunmayacaklar. Bu özerklikten ve demokrasiden sermayeye de, YÖK'e de, AKP'ye de zarar gelmez ki zaten.

Son dönemde yaşanan bir örneği hatırlatarak bağlayalım. Halk sağlığı alanında uzman olan Prof. Dr. Onur Hamzaoğlu, Dilovası sanayi bölgesinde yaptığı araştırmalarda bu bölgedeki sanayi kuruluşlarının atıkları yüzünden Dilovası'nda kanserin nasıl olağanüstü seviyelere ulaştığını ortaya koydu. Sermayenin cevabı belediye aracılığıyla Onur Hoca'ya dava açmak oldu. Kocaeli Üniversitesi de boş durmadı ve kendi öğretim üyesi hakkında soruşturma başlattı. Konuyu kendi bünyesindeki Etik Kurul'a havale etti. Etik Kurul Onur Hamzaoğlu'nun araştırma bulgularını kamuoyuyla zamansız paylaştığını gerekçe göstererek "etik özensizlik" tespit etti ve bu rapora dayanarak üniversite Onur Hoca'ya disiplin cezası verdi. O Etik Kurul'da pek muhterem sosyalistlerimizden Prof. Dr. Sinan Özbek de bulunuyordu ve elde ettiği söz, yetki ve karar hakkıyla o rapora imzasını attı.

İşte o üniversitede Dilovası emekçilerinin söz, yetki ve kararı belirleyici olmadığı müddetçe özerkliğin de demokrasinin de geleceği yer buraya kadardır. O yüzden bir kez daha sermayenin özerk demokratik üniversitesi değil, Özgür Emekçiler Üniversitesi!

Liseli Genç'in ilk sayısı çıktı!

Kim bu liseli genç?

Sen, ben, biz. Hem hepimiz, hem de hiç birimiz. Yarış atı değil, rakip değil, yalnız değil, bir avuç değil, deli değil, uyuşturulmuş değil, sindirilmiş hiç değiliz. Hayatı ve evreni daha iyi anlamak, bir çıkış yolu bulmak için okuyoruz, araştırıyoruz, hareket ediyoruz. Sistemin bireye aşıladığı yalnızlığı yoldaşlık ve dayanışma içinde geri püskürtüyoruz. Sorgulayıp yolunda gitmeyen ne varsa değiştirmeye çalışanların bir avuç mec-

zup olduğunu söyleyenlere bolca gülüyor, gençlerin madde bağımlılığıyla, faşizmle, ırkçılıkla, milliyetçilikle, cinsiyetçilikle kontrol altına alınmasına karşı duruyoruz. 'Evladım olaylara karışma' diyenlere 'Önce o bana bulaştı' diyor, el sallayıp selam ediyoruz. Gençliğe bir gelecek istiyoruz. Bültenin sanal hayatın gerçek olduğunu hiç ama hiç unutmuyoruz. Sen de aramızda yerini almak, başka gençlerle birlikte kendinin ve toplumun geleceğine müdahale etmek istiyorsan bize ulaş!

Özgür Üniversite'de Kapital izdihamı

Özgür Üniversite'nin İstanbul şubesinde sonbahar programı çerçevesinde başlayan Kapital okuma grubuna 100'e yakın kişi katılıyor. Ana salon yetmediği için video yoluyla arka salona yayın yapılıyor. Bu katılım düzeyi, dünya ekonomisinin 2008'den beri içine girdiği ağır ekonomik kriz şartlarında, Marx'ın kapitalist üretim tarzının devrimci tahlilini sergilediği yapıtı Kapital'in genç kuşakların nasıl ilgisini çektiğini ortaya koyuyor.

Sungur Savran ile E. Ahmet Tonak'ın düzenlediği seminerde, katılımcıların seminere, aslında epeyce zorlu bir metin olan Kapital'i bölüm bölüm okuyarak gelmesinin zorunlu olduğu özellikle vurgulanıyor. Katılımın buna rağmen çok yüksek olması daha da çarpıcı bir nitelik taşıyor. Kapital okuma grubu bütün yıl sürecek. İlk dönem birinci cilt okunacak. İkinci dönemde ise seminer ikinci ve üçüncü ciltler üzerinde yoğunlaşacak.

Bu seminerin dışında, İstanbul Özgür Üniversite'de bir de "Politik İktisat ve Eleştirisi" başlığını taşıyan bir

seminer veriliyor. Kurtar Tanyılmaz'ın düzenlediği seminerde Marx'ın değer teorisi, klasik ekonomi politik ekolünün iki ana temsilcisi olan Adam Smith ile David Ricardo ile benzerliği ve farklılığı çerçevesinde inceleniyor.

Özgür Üniversite, İstanbul'un yanı sıra merkezinin bulunduğu Ankara'da da her ders yılı boyunca iki dönem olarak ekonomiden felsefeye, psikanalizden sinemaya, sanat eğitiminden en beklenmedik konulara kadar çeşitli alanlarda, düzenin karşısında yer alan bir çerçevede seminerler düzenleyen, ayrıca süreli yayınlar ve kitaplar yayınl-

ayan bir kurum. Bu dönem Ankara'da, Türkiye ekonomisi, Türkiye'nin yakın tarihi, felsefe, kültür, kapitalizm ve devrim gibi konularda seminerler düzenleniyor. İstanbul'da ise Kapital okuma grubu ve politik iktisat seminerlerinin yanı sıra, Marksizm ışığında güncel gelişmeler, felsefe ve mantık ve toplumsal hareketler üzerine seminerler ve bir de resim atölyesi var. Cumartesi günleri ise Kürt sorunu üzerine bir seminer dizisi düzenleniyor. İsmail Beşikçi ile yapılacak bu dizide son konuşmacı Aralık ayının başında, yazarlarımızdan Şiar Rişvanoğlu olacak.

Suriye devrimi tehlikede

Emperyalizm ile AKP hükümeti, Suriye konusundaki ikinci senaryolarına geçtiler. İlk senaryo Beşar Esad'ı reforma razı ederek İran'dan koparmak ve ülkede Batı yanlısı bir rejim kurmaktı. Bunun yürümeyeceği anlaşıldı. Şimdiki senaryo ise Beşar Esad'ın Baas rejiminin yerine Batı yanlısı bir koalisyonu geçirmek.

Yeni senaryonun uygulayıcısı, Ekim ayında İstanbul'da nihai biçimini alan Suriye Ulusal Konseyi olacak. Konsey içinde ağırlıklı olarak şu güçler var: İhvan-ı Müslimin (Müslüman Kardeşler); Şam Deklarasyonu olarak anılan, 2005'te imzalanan ve çeşitli "demokratik" partileri bir araya getiren bir ittifak; bazı Kürt güçleri; ve bağımsızlar. Şam Deklarasyonu'nun birçok partiyi kapsadığı göz önüne alınırsa, bu ittifakın belirli bir gücü temsil ettiğinin kabul edilmesi gerekiyor. Ama, bugün Suriye'de mülksüzlerin ve gençlerin canını dişine takarak vermekte olduğu devrimci mücadeleyi temsil bakımından hiçbir kıymeti harbiyesi yok!

Emperyalizmden ve Türkiye'den himmet

Konsey, ülkenin geleneksel burjuva muhalefetinin ve sürgündeki birtakım muhaliflerin, halkın bu isyanının üzerine oturup Beşar Esad sonrasında köşe kapmak için çabalamasının en ileri ifadesi. Suriye devriminde işçi, emekçi, yoksul köylü, öğrenci sokaklarda çarpışırken, yıllarca ABD'de ya da Avrupa'da yaşamış birtakım burjuvalar da yeni dönemde yükselmek umuduyla, sağda solda toplantılar düzenlemeye yöneliyordu. Brüksel'de düzenlenen bir toplantının dışında, bunların en önemlileri Türkiye'de yapıldı. Mayıs'ta Antalya'da yapılan toplantı Kürt hareketi tarafından boykot edildi. Yaz aylarında İstanbul'da yapılan toplantı AKP'nin çok daha fazla damgasını taşıyor gibiydi. Bu toplantı, Libya'daki Kaddafi karşıtı hâkim sınıf güçlerinin temsilcisi olan Ulusal Geçiş Konseyi'ne öykünüyor. Nihayet, Ekim ayında yine İstanbul'da yapılan bir toplantıda Suriye Ulusal Konseyi kuruldu.

Konsey'in başına getirilen eski muhalif-

lerden Burhan Galyun'un bütün açıklamaları, Konsey'in amacının, aynen Libya muhalefeti gibi, bir an önce emperyalist devletler ve Türkiye tarafından Suriye halkının esas temsilcisi olarak tanınmak olduğunu ortaya koyuyor. Bunu takiben ne olacağı konusunda ise kesin bir ortak fikir olmadığı anlaşılıyor. Konsey içinde emperyalist askeri müdahaleye taraftar olmayanlar olduğu görülüyor. Mesela İhvan'ın Genel Murakıbu el Şafaka "Türkiye Suriye elçisini kovsun ve Konsey'i meşru temsilci olarak tanısin" talebini ileri sürüyor, ama dış müdahaleyi Konsey'in içindeki bütün güçlerin kabul etmediğini de ekliyor. Buna karşılık, en azından ağırlıklı bazı güçlerin NATO tankları üzerinde iktidara gelmek istedikleri ortada.

Yerel Koordinasyon Komiteleri

Suriye devriminin esas organları, devrimcilerin kendi içlerinden oluşturdukları, Yerel Koordinasyon Komiteleri (YKK) adını alan kurullardır. YKK hem yerel mücadelelerin önderliğini oluşturuyor, hem de hareketin ülke çapında koordinasyonunu sağlamaya çalışıyor. Bu komitelerin üyeleri büyük ölçüde siyasete yeni yeni ısınan gençlerden oluşuyor.

YKK, gerek Temmuz ayında Şam'da yapılan ve muhalefetin Esad'ın kontrolü altına alınmasını amaçlayan toplantıya, gerekse Türkiye'de yapılan toplantılara karşı çıkmıştı. YKK, genel olarak geleneksel politik önderliklere karşı mesafeli duruyordu. İlk kez, 17 Eylül'de Şam'ın bir kenar mahallesinde toplanan bir konferans ile birlikte YKK geleneksel muhalif partilerle birlikte davranmayı gündemine almış bulunuyor.

300 delege katıldığı bu toplantıda YKK'nın 120 delege ile temsil edildiği söyleniyor. Bu toplantıda 15 siyasi partinin temsil

edildiği, bunlar arasında Demokratik Ulusal blokun, Marksist partilerin ve Ulusal Kürt Hareketi'nin bulunduğu bildiriliyor.

Ne var ki, bunu izleyen haftalarda Suriye Ulusal Konseyi kurulduğunda, içerinin desteğini alamadı. Bunun açık nedeni de, çeşitli kaynakların ifade ettiği gibi, Konsey'in ağırlıklı bölümünün emperyalist askeri müdahaleye açık olması. Devrimciler, en azından şimdilik, bu tür bir müdahaleye kesin olarak karşılar.

Tehlike

Tehlike şu ki, YKK Eylül ayında az kaldı Suriye Ulusal Konseyi'ni kuran güçlerle ortak bir cephe oluşturmaya gidiyordu. YKK'nın, Marksist partilerin ve Kürt hareketinin sol kanadının belirli bir aşamada emperyalizm yanlısı güçlerle birleşmeyi düşünmüş olması, iç dengelerin bu yöne yeniden kayması tehlikesini de açıkça ortaya koyuyor. Suriye Ulusal Konseyi'nin mücadelenin yarattığı dalganın üzerine yerleşmesi, devrimin Esad gibi şiddetle değil, Mısır'daki ve Tunus'taki gibi içeriden yumuşatılarak ve eritilerek sona erdirilmesi için bir taktiktir. Dolayısıyla karşı devrimcidir.

Emperyalizm Suriye'de doğmuş olan ulusal kriz karşısında kendi birliklerini hazırlıyor, Türkiye hükümetinin de katkısıyla onla-

Meşal Temo'nun katledilmesi

Suriye Kürtlerinin önemli bir sözcüsü olan Meşal Temo, henüz saptanamayan güçlerce katledildi. Cenazesi Suriye Kürdistanı halkının büyük bir gövde gösterisine vesile oldu; 50 bin insan sokaklara çıktı.

Temo, Esad rejimine muhalif olsa da, Suriye Ulusal Konseyi'ne katılmış olan ılımlı bir politikacı idi. Suriye rejiminin bu ılımlı şahsiyeti katletmesi, aslında Türkiye'yi PKK yanlısı daha radikal Kürt hareketi ile karşı karşıya bırakarak gözünü korkutmak için bir taktik de olabilir. Suriye Kürtlerinin çıkarı devrimin derinleşmesindedir. Bu ise ancak Suriye Ulusal Konseyi'nin dışında kalınarak yapılabilir.

ra destek veriyor. Uluslararası işçi hareketi ve sosyalistler ise (Suriye devrimine sövmelikleri zaman) olayları seyretmekle yetinmiyorlar. Bu durumda, Suriye devriminin öncülerinin yollarını yitirmeleri ve devrimin burjuva bir önderliğin ellerinde eriyip bitmesi büyük bir olasılık haline geliyor.

Tunus'ta parlamenter demokrasi durağı

Deyin ki 12 Eylül askeri diktatörlüğünün en koyu günlerinde Doğu Karadeniz'de işsiz gençler ayaklanıyor. Günlerce sokak gösterileri yapıyor, ölümler veriyorlar. Deyin ki, polis baskısına rağmen bu ayaklanma adım adım Türkiye'nin başka bölgelerine yayılıyor. Bütün bu olaylar sırasında ayaklanmanın tek örgütlü sesi de Türk-İş. Sonunda isyan İstanbul ve Ankara'ya sığıyor. Kenan Evren, kendisine kısa süre önce Dimitrof Nişanı vermiş olan Bulgaristan'a kaçıyor. Bütün siyasi tutuklular salıveriliyor. Mülteciler memleketine dönüyor. Herkes özgürce örgütleniyor. Dokuz ay sonra da bütün dünyanın burjuva standartları bakımından düzgün bulunduğu seçimler yapılıyor. Deyin ki, bu seçimlerden Tayyip Erdoğan gibi bir politikacı galip çıkıyor.

Şimdi soru şu: Türkiye bu farazi gelişmeler sonucu işçi sınıfı ve emekçilerin siyasi çıkarları açısından ileri gitmiş midir, gitmemiş midir? Solda aklı başında herhangi biri, "hayır Evren rejimi daha iyiydi, bunlar şeriatçı" falan der miydi? Kendine sol diyen, Batı emperyalizmiyle bütüyle aynı duyarlılığa sahip bugünün "ulusalcıları" acaba bu soruya ne cevap verirlerdi? Unutmayın, tercih edecekleri bugünün komutanları değil Evren olacaktır!

Soruyu Tunus için sorduğumuzda bizim

için sorunun cevabı açıktır. Tunus işçi sınıfı ve emekçi halkı despotik bir kapitalist rejimi devirme yolunda muazzam bir devrimci enerji sergilemiş ve savaşın ilk muharebesini 30 yıllık diktatör bin Ali'nin Suudi Arabistan'a kaçmasıyla kazanmıştı. Daha sonra işçi sınıfı Mayıs ve Haziran aylarında bütünüyle yasadışı bir grev dalgasıyla devrimi derinleştirme yolunda bir atak daha yaptı. Ama, örgütsüzlük bu derinleşmeyi engelledi. Ülkenin tek işçi konfederasyonu UGTT eski rejimin bürokratik bir kalıntısı idi, daha ileri gitmeye ne isteği vardı, ne mecali. Ülkenin afrokömünistleşmiş, pardon avrokömünistleşmiş eski Stalinist partisi Ettecdid (Yenilenme), başlangıçta rejimin yanında, kitlelerin karşısında kalacak kadar alçalmış bir güçtü. Gerçek Marksistler ise ancak devrimin ateşinde başlarını yeni doğrultuyorlardı.

Örgütsüz halk kazanamaz

Türkiye solu Şili'den ve genel olarak Latin Amerika'dan gelen bir sloganı bol bol atar: "Örgütlü halk yenilmez." Bu bütünüyle doğru değildir, çünkü örgütün nasıl örgüt olduğu da zafer için belirleyicidir. Ama hiç olmazsa örgütlü olmayan halkın sonunda mutlaka yitireceği gerçeğini ifade ettiği için önemlidir. Ama anlaşılacak sol en sık attığı sloganların bile içeriğini düşünmüyor. Nedense Tunus'ta örgütsüz halk bir aşamadan sonra kazanamayınca, "bu ne biçim devrim?" ho-

murtuları başlıyor. 23 Ekim'de yapılan Tunus seçimlerini Tayyip Erdoğan'ın doğrultusunu benimseyen Ennahda (Diriliş) yüzde 40'ın üzerinde oyla kazandı. Çünkü bin Ali rejimi altında bu partinin başkanı Çannuşi sürgünde iken, avrokömünist Ettecdid bin Ali'nin sahte parlamentosunda muhaliflik oynuyordu! Şimdi o sahte komünistlerle aynı Sovyetçi gelenekten gelenlerin "Tunus'ta devrim yoktu, ABD Ortadoğu'yu yeniden dizayn ediyor, Libya'dan sonra Tunus'ta da şeriat başa geçti" diye yaygara koparması, epey gülünç duruyor.

Zaten Arap devrimi düşmanlarının ağızlarına ne gelirse söyledikleri her aşamada ortaya çıkıyor. Tunus ve Libya'da şeriat başa geçiyorsa bu ABD'yi nasıl sevindirir? Bu o kadar doğru değil ki, emperyalizm İslamcılığın yükselişinden o kadar kaygılı ki, Tunus'un eski sömürgeci gücü Fransa'nın Dışişleri Bakanı Alain Juppé hemen tehdidi savurdu: insan haklarına uymazsanız yardımı keseriz. Çannuşi de cevabı yapıştırdı: bin Ali döneminde pek dikkat etmiyordunuz ama! (Le Monde, 28 Ekim 2011) Ennahda bir yandan da hemen Batı'yı yatıştırarak açıklamalar yapmaya başladı. İşte ilk bildirisinden: "Ekonomik ve ticari partnerlerimizi ve yatırımcılarımızı temin ederiz ki hızla isitkrara ve yatırımlara uygun koşullara döneceğiz." (Le Monde, 26 Ekim 2011)

Sorun kapitalizm

Görüldüğü gibi, sorun, Ennahda'nın İslamcı olması kadar kapitalizm yanlısı olması. Tunuslu emekçiler bugün Ennahda'ya oy vermiş olabilirler. Ama Tunus'u ayağa kaldıran çelişki işsizlik ve yoksulluktu. İşsizlik azalmıyor, artıyor. Devrimin yarattığı belirsizlik yatırımlarda müthiş bir düşüşe yol açtığı için (2011'de yüzde 24 gerileme!), işsizlik yüzde 19'a yükselmiş durumda. 2010'da 500 bin olan işsiz sayısı (Tunus'un nüfusunun sadece 10 milyon olduğu hatırlansın) şimdi turizmin çöküşü ve Libya'dan kaçan Tunuslu işçilerin de katılımıyla 700 bine çıkmış durumda. (Le Monde, 26 Ekim 2011) Ennahda bu sorunu çözmeyeceğine göre, daha üç-dört ay öncesine kadar ayakta olan bir halkın, özellikle gençliğin ne yapacağını önceden söylemek mümkün değil. Seçimden sonra tuhaf bir partinin kazanmış olduğu bazı sandalyelerin seçim kurulunca iptal edilmesinin devrimin ilk başladığı kent olan Sidi Buzid'de binlerce kişinin katıldığı iki gün süren şiddet olaylarına yol açtığı, halkın vilayete, adliyeye ve Ennahda'nın bürosuna saldırdığı göz önüne alınırsa, Tunus kolay kolay normale dönme-yecek gibi görünüyor.

Yapılması gereken işçi sınıfı için bir önderliğin inşası için örgütlenmeyi hızlandırmaktır. Tunus işçi sınıfı bunun için eskisinden çok daha elverişli koşulları yaratmıştır. Bunu göremeyen politikadan anlamıyor demektir.

Mısır devriminin önünde yeni bir tuzak: dini temelde bölünme

Mısır'da son dönemde kökten dinci Selefî gruplar, yönetimdeki Yüksek Askeri Konsey'in de örtülü desteğini, en azından sessiz onayını alarak, Hıristiyan Kıpti Mısırlılara karşı saldırıları arttırdılar. Kiliselerin yakılması sıradan olaylar haline geldi. Ülke nüfusunun yüzde onunu oluşturan Kıptiler de, devrime aktif olarak katılan diri bir toplumsal grup olarak, bu baskılara protestolarla karşılık veriyorlar.

Mina Daniel adındaki sosyalist bir Hıristiyan gencin de trajik biçimde kalbinin ortasına bir kurşun yiyerek öldüğü son protestoları, Mısır Ordusu, çapulcu Selefîleri de yanına alarak kanla bastırdı. Onlarca devrimci tankların altında parçalandı.

Ama Tahrir Meydanı'nı haftalarca Hıristiyan kardeşleriyle birlikte zapteden Mısırlı devrimciler Kıptilerin yanında yer aldılar. Fabrikalardan birçok Müslüman işçi, üniversitelerden Müslüman öğrenciler, yoksul mahallelerin öfkeli Müslüman gençleri, Kıptilerle yan yana dövüştüler. Hıristiyan kökenli bir sosyalist olarak Mina Daniel son nefesini verirken "Ölürsem cenazemi Tahrir'den kaldırım." sözlerini elbette boşuna söylememiştir.

O gün devrimcilerin karşındakilerin kim olduğunu hiç unutmayalım: Selefîler, yani radikal İslamcılar ve karşı devrimci burjuva ordusunun güçleri. Müslüman Kardeşler ise işlerine gelmediği için zaten aylardır meydanlarda yok, o gün de yoktular!

Bağımsız sendikalardan açıklama

Son zamanlarda yüz binlerce işçinin yeni bir grev dalgası başlattığı Mısır'da, eski rejimin uzantısı durumundaki sendikalar tasfiye oluyor. Her sektörden milyonlarca işçi devletten bu özgürleşmeyi vurgulayacak şekilde 'Mısır Bağımsız Sendikalar Federasyonu' adında bir örgüt kurdular.

Bu örgüt, ordunun kitlelere karşı tavrının Mübarek'le aynı olduğunu söyleyerek 'Öfkeyi devrimi durdurmaya çalışanlara yöneltilme' çağrısını yaptı. Müslüman ya da Hıristiyan herkesi eşit haklara sahip olarak gördüklerini ve

her iki dinden işçilerin bugüne kadar yan yana mücadele ettiğini belirterek mezhepler arası çatışmanın kışkırtılmasının devrimi yolundan saptırmayı amaçladığını ilan etti.

İşçi hareketi Kıptilerle tam dayanışmaya!

İşçi sınıfı örgütlerinin bu olay karşısında sessiz kalmaması kendi başına olumludur. Ancak yaşanan olayın, Kıptiler üzerinde, devlet ve çileden çıkmış Selefî gruplar eliyle baskı kurulması olduğunu açıkça ilan etmeyen bu yaklaşım eksiktir. İşçi hareketi muğlak 'Mezhep çatışması istemiyoruz' açıklamalarıyla yetinmemeli ve derhal Kıptilerle tam dayanışma içerisinde olduğunu ilan etmelidir.

İşçi sınıfının önemli bir kesimini oluşturan Kıptiler her an yakılarak, tank paletlerinin altında ezilerek katledilme tehdidi altında yaşarken "Mezhep çatışmasına sürüklenmeyelim" demek ne anlama gelir? Kıptilerin buna cevabı her halde anlamsız gözlerle bakıp "Eee ne yapalım!" demek olacaktır. Müslüman işçiler örgütleri ve üretimden gelen güçleriyle tam anlamıyla Kıptilerin yanında olmasa Kıptiler nasıl güvenecek Müslüman işçilere?

Burada Türkiye işçi sınıfının öncü işçilerine de çok açık bir ders yok mu? İşçi sınıfının önemli bir ağırlığını oluşturan, bunun yanı-

sıra kentin ve kırsal yoksulluğu içinde barut fiçisi gibi öfkeyle dolmuş olan Kürt emekçiler, işçilerin burjuvaziye ve devlete karşı mücadelesinde onların en büyük müttefiki değil mi? Kürtleri her daim baskı altında tutan, ulusal haklarını tanımadığını ilan eden burjuva devletiyle aynı söylemi tutturarak Türk işçilerin Kürt işçilerle birleşmesi mümkün mü? Mısır Devrimi'nde Türkiye işçi sınıfının devrimci öncüleri için bir dünya yatıyor!

Sınıf mücadelesi kendi kanallarını yaratıyor

Mevcut geri tutumun ardında büyük ihtimalle sendikalarda Müslüman Kardeşler'in bir miktar etkili olması yatıyor. Ancak sınıf mücadelesi Müslüman Kardeşler'i de köşeye sıkıştırıyor. Yüksek Askeri Konsey'in grevleri yasaklamasına tam destek veren bu örgütün burjuva karakteri de iyice gözler önüne serildi. Ne temsilcisi olmayı iddia ettiği yoksulların ve işçilerin taleplerini taşıyabilecek kapasiteye sahipler ne de demokrasiyi tutarlıca savunabiliyorlar.

Tabipler Birliği'ni tam otuz yıldır hakimiyeti altında tutan Müslüman Kardeşler bu sendikaların son seçimlerinde çok büyük bir tokat yedi. Yirmi yedi şubenin on dördünde çoğunluğu kendilerine "Bağımsızlar" diyen sınıf mücadelecilerle odağa kapıldılar. Asvan, İsmailiye, Süveyş gibi önemli şehirler de bun-

lara dahil. Ama esas tokat Bağımsızlar'ın on altı yöneticilikten on dördünü aldığı, Müslüman Kardeşler'e sadece iki sandalyenin kaldığı İskenderiye'de ve oyların yüzde yetmişinin Bağımsızlar listesine çıktığı Kahire'de geldi.

Bu şehirler doktorların çalışma koşullarının iyileştirilmesi için etkili bir şekilde grev örgütledikleri ve işçi sınıfının diğer kesimlerinin de yoğun olarak bulunduğu, ayrıca grev, işgal, yol kesme gibi yöntemlerle mücadele ettikleri şehirler. Elbette ücretli kamu emekçileri olarak doktorların sınıf bilinci de buralarda daha yüksek olacak! Müslüman Kardeşler'in yediği bu tokadın ardında devrimin önünü tıkayan Yüksek Askeri Konsey'le son derece iyi geçinmeleri de yatıyor.

Ezilenlerin tahriri işçi iktidarında

Ezilen uluslar ya da dinlere ilişkin sorun devrimin kapağı dayandığı anlarda işçi sınıfı için son derece kritik bir *birleşme sorunu*. Dolayısıyla işçi sınıfının öncü kuvvetleri, şimdiden, devrimci işçi sınıfının ulusal ve dini baskı karşısında ezilen kesimlerin yanında tutarlı biçimde yer alabilecek tek güç olduğunu, dostun düşmanın kafasına kazıyacak şekilde hareket etmelidir. Tahrir kurtuluş demek. Ezilenlerin gerçek tahriri başka toplumsal kesimleri ezmekten bir çıkarı olmayan işçilerin iktidarındadır.

Kaddafi'nin öldürülmesi: Emperyalizmin alkışlarıyla yargısız infaz ve barbarlık

Libya'nın eski lideri Muammer Kaddafi eşine az rastlanır bir barbarlıkla katledildi. Kaddafi'nin oğlu da aynı kaderi paylaştı. Kaddafi'nin ölü bedeni dört gün boyunca eski bir et deposunda sergilen-di. Daha sonra da bilinmeyen bir yere gömüldü. Her fırsatta insan haklarından bahseden, kendilerine karşı savaşanları derhal savaş suçlusunu ilan eden emperyalistler Libya'da savaş esiri konumunda olan Kaddafi ile birlikte oğlunun ve bir bakanının yargısız infazını savaş suçunu saymak bir yana destekledi, övdü, çarşaf çarşaf yayınladı. Bu barbarlık, sözde uygar Batının yani ABD ve Avrupa emperyalizmlerinin himayesinde gerçekleştirildi.

Muammer Kaddafi ne ezilen sınıfların bir temsilcisiydi ne de bir ilerici... Ancak onun emperyalizmin himayesindeki karşı-devrimciler tarafından barbarca öldürülmesi, aynı Saddam'ın ABD işgali altında asılması kadar gericedir. Saddam asıldığında ABD'nin Irak işgali bir zafer kazanmıştı, Kaddafi öldürüldüğünde ve rejimi devrildiğinde ise Mısır ve Tunus devrimlerinin tam ortasına karşı-devrimci bir kama sokulmuş oldu. Kaddafi'nin ölümünü ve cesedine uygulanan barbarlığı Arap devrimine atfetmek gülünçtür, çünkü Libya'da bir devrim yaşanmamıştır, bu ülke Arap devriminin bir parçası değildir.

Arjantin

Devrimci Marksizmin büyük zaferi

Arjantin'de, aralarında Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi Partido Obrero'nun da bulunduğu üç devrimci Marksist partinin seçimlere yönelik olarak kurduğu cephe Frente de Izquierda y de los Trabajadores (FIT), yani Solun ve Emekçilerin Cephesi, 23 Ekim'de yapılan başkanlık ve parlamento seçimlerinde büyük bir başarı kazandı. Başkanlık seçiminde 500 bin (yüzde 2,3), parlamento seçiminde ise 660 bin oy topladı.

FIT'in başkan adayı, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK) Arjantin seksiyonu Partido Obrero'nun (PO) tarihsel önderi Jorge Altamira idi. Aldığı 500 bin oyla partinin bir önceki başkanlık seçiminde (2007) aldığı oyu yüzde 326 arttırmış oldu! FIT'in ikinci büyük ortağı PTS'in adayının 2007'de aldığı oylar da hesaba katılrsa bile, bu kez alınan oy 2007'dekinin iki buçuk katı oluyor.

Altamira bu seçim başarısıyla, bir de tarihsel bir hesabı görmüş oldu. Arjantin solu içinden son askeri darbeden (1976-83) sonra çıkmış olan liberal solun kurmuş olduğu ARI (Sivil İttifak) partisi, geçmiş seçimlerde tutarlı olarak devrimci Marksistlerden çok daha iyi sonuçlar alıyordu. Hatta 2007'de başkanlık seçimlerinde ARI'nın lideri Elisa Carrió büyük bir atılımla, başkan Cristina Fernández Kirchner'in ardından 4,4 milyon oyla (yüzde 23) ikinci sıraya yerleşecekti. Oysa bu kez Altamira sadece 400 bin oy alabilen Carrió'ya 100 bin oy fark atıyordu.

Arjantin'de PO dışında devrimci Marksist gelenekten gelen partilerin en güçlüsü olan MST ve onun yanı sıra (eski Stalinist "Komünist" Partisi de dahil) bazı başka sol güçler ise, bu seçimi çeşitli "ilerici" muhalif burjuva partilerinin çatısı altında karşıladılar. Eski başkan Cristina Kirchner'in büyük zaferi (oyların yüzde 53'ü) karşısında ezilen burjuva muhalefetinin bozgunundan bunlar da paylarını aldılar.

Bütün bunların sonucunda FIT'in temsil ettiği devrimci Marksist odak, Arjantin solunda ana alternatif haline gelmiş durumda!

Parlamento kıl payı

Seçilme olasılığı bakımından en ufak bir şansı olmadığı bilinen Altamira'ya 500 bin oy çıkması, işçi sınıfının ve özellikle genç katmanlarının devrimci ve anti-kapitalist bir program konusunda ne kadar duyarlı olduğunu ortaya koymuş bulunuyor. Buna karşılık parlamento seçimlerinde FIT bazı eyaletlerde seçilme şansı olduğu için daha da çok oy aldı. Toplam 660 bin oyun içinde 300 bin, ülkenin toplam seçmeninin üçte birinden fazlasına sahip olan Buenos Aires eyaletinde, PO'nun işçi önderi, *piqueteros* (piketeros) olarak bilinen işsizler hareketinin önde gelen liderlerinden Nestor Pitrola'ya

verildi. Ancak, bizdeki yüzde 10 barajı gibi, Arjantin'de de askeri diktatörlükten kalma, üstelik eyalet bazında yüzde 3'lük bir baraj olduğu için, Pitrola parlamentoya giremedi. Eyaletten ayrı bir seçim bölgesi olan Buenos Aires kentinde de FIT 100 bin oy almasına rağmen birkaç bin oyla seçilmeyi kıl payı kaçırmış oldu.

Başkent ve çevresi Arjantin işçi sınıfının tartışılmaz merkezi olduğu için PO'nun bu bölgede aldığı oy toplamı (400 binin üzerinde) çok önemli. Ama FIT başka eyaletlerde de ciddi başarı kazandı. Bir başka sanayi merkezi olan Córdoba eyaleti ve Patagonya'da bulunan ve 2001-2002'deki devrimci kriz sırasında PO'nun işçi sınıfı içinde önemli mevziler kazandığı Neuquén eyaleti, FIT'in ulusal ortalamasının üzerine çıktığı yerler. Ama en çarpıcı sonuç, PO'nun çok güçlü bir teşkilata sahip olduğu, ülkenin kuzeyinde bulunan yoksul Salta eyaletinde alındı. Eyalet çapında neredeyse her on kişiden biri FIT'e oy kullandı!

Mariano Ferreyra için büyük yürüyüş

Ekim ayı sayımızda, bundan bir sene önce, 20 Ekim gününde, uluslararası örgütümüzün Arjantin'deki seksiyonu Partido Obrero'nun (PO-İşçi Partisi) işçi militanı 23 yaşındaki Mariano Ferreyra'nın, demiryollarındaki taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme atağına karşı eylem yaparken sendika bürokrasisinin bir çetesi tarafından katledildiğini yazmıştık. 20 Ekim'de Buenos Aires'te, Mariano'yu anmak üzere ünlü Plaza de Mayo'da (Mayıs Meydanı) biten dev bir miting yapıldı. Yürüyüş kortejinin ön tarafı Plaza de Mayo'ya ulaştığında 12 sokak aşağıda hâlâ kortejler ilerliyordu! En başta elbette demiryolları işçileri vardı. Onların hemen ardından işçi sınıfının sendika bürokrasisine karşı mücadele vermekte olan bütün kesimleri yürüyordu. Gençlik, Buenos Aires Üniversitesi'nin öğrenci örgütü

Fuba'nın saflarında ve liseli gruplarında toplanmıştı. Onlarca siyasi örgütün içinde en başta ve en etkili kortejle PO yer alıyordu. PO kortejinde binlerce binlerce insan yürüyordu!

Mariano Yoldaşımızın kısa hayatı kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadele içinde geçmişti. Ölümü de, bir yanda Arjantin burjuvazisinin önde gelen siyasi hareketi Peronizm ve onun sendikalar içindeki payandası bürokrasi ile bir yanda işçi sınıfının bağımsızlığı ve devrimci bir yola girmesi için mücadele eden PO arasında bir savaşın konusu haline gelmiş durumda. Sendika bürokratlarının davasına nihayet Şubat 2012'de başlanacak.

Ama Mariano yoldaş gerçekten de kelimenin dolu dolu anlamında "boş yere ölmedi"! Ölüsü bile burjuvaziyi korkutuyor!

Arjantin'e dikkat!

Arjantin görünüşte aynen Türkiye gibi iktidardaki partinin çok güçlü bir konumda olduğu bir ülke. Bayan Kirchner ikinci kez başkanlığa seçiliyor. Kendisinden önce de (geçen yıl hayatını yitiren) eşi Nestor Kirchner başkandı. Yani farklı biçimde de olsa, Brezilya'da Lula'ya, Rusya'da Putin'e, hatta Türkiye'de Tayyip Erdoğan'a benzer bir vaka ile karşı karşıyayız. Üstelik Kirchner ailesi üçüncü seçimini, Erdoğan dahil hepsinden daha yüksek bir oy oranıyla (yüzde 53) kazanmış durumda.

Ama Cristina Fernández Kirchner'in işi çok kolay değil. Başkan 2008-2009'da Arjantin burjuvazisinin finans-sanayi ve tarım kanatları arasındaki ağır bölünmeyi zar zor atlattıktan sonra, 2009'da dünya krizinin Arjantin üzerindeki etkisini, Merkez Bankası'nın ve emeklilik kurumu Anses'in bütün rezervlerini harcayarak aşmıştı. Kumar oynuyordu, krizin kısa süre içinde sona ereceğini hesaplıyordu. Oysa şimdi dünya krizi bütün ağırlığıyla geri geliyor ve Arjantin devletinin kasası boş. Kriz, sınıfları sert bir şekilde karşı karşıya getirecek. Arjantin işçi sınıfının (biraz Avrupa'da Fransa'da olduğu gibi) tarihsel olarak büyük bir mücadele geleneği olduğunu hatırlarsak, üstelik 2001 ekonomik iflası sırasında bunun dört başkanın ardına düşmesine yol açan bir devrimci krize yol açtığını düşünürsek, on yıl sonra sınıfın krizi pasif biçimde karşılamayacağını tahmin edebiliriz.

Üstelik, bu kez 2001'den farklı olarak bütün işçi sınıfının yüzünü çevirebileceği bir devrimci merkez doğuyor. Geçen defa PO, devrimci krizde çok önemli bir rol oynamış olsa da, yaklaşık 700 üyesi olan küçükçe bir parti idi. Şimdi, başını en az 2000 üyesi olan PO'nun çektiği, yüzbinlerce işçi ve gençten oy almış bir FIT, burjuva partilerinden ve sendika bürokrasisinden kopan mücadeleci işçilerin muhtemelen yüzlerini ilk çevireceği odak olacaktır.

Üstelik öyle görünüyor ki, FIT seçimden sonra "evli evine, köylü köyüne" politikası izlemeyecektir. Altamira seçim gecesi balkon konuşmasında amacın birlikte çalışmaya devam ederek "sendika bürokrasisini devirmek, sınıf bağımsızlığını sağlamak ve büyük bir işçi partisini inşa etmek" olduğunu söyledi. O zaman önümüzdeki dönemde Arjantin'e dikkat!

Fabrikalar, tarlalar, meydanlar, siyasi iktidar...

Tahrir, Puerta del Sol, Catalunya, Sindagma, Zuccotti Parkı... Dünyanın birçok köşesinde yüzlerce, binlerce “öfkeli” ve “işgalci” genç, aylardır meydanları zaptedip sesleri çıktığında haykırıyorlar. Bu ses, artık bir depresyon halini almış olan dünya ekonomik krizine karşı işçi sınıfının büyük mücadelelere girişeceğinin en önemli işaret fişeklerindedir.

Madrid’den Atina’ya, Tel Aviv’den Wall Street’e, oradan 15 Ekim eylemlerine dünyanın birçok köşesinde yüzlerce, binlerce “öfkeli” ve “işgalci” genç, aylardır meydanları zaptedip sesleri çıktığında haykırıyorlar. “Bir takım küçük burjuvanın çocukça tepkisi” diye olaya gözlerini kapatanlar bizden uzak olsun.

Bu ses, artık bir depresyon halini almış olan dünya ekonomik krizine karşı işçi sınıfının büyük mücadelelere girişeceğinin en önemli işaret fişeklerindedir. Toplumun kimi kesimlerinin daha erken harekete geçmesi veya meydanlarda toplananların sınıf mücadelesinin klasiklerinden olmayan yöntemler kullanmaları bu gerçeği değiştirmez.

Dünya çapında sınıf mücadelesi

Arap ülkelerini kasıp kavuran devrimlere burun kıvrıp, adına haklı olarak “Meydanlar Hareketi” denebilecek bu eylemleri zaafılarına hiç işaret etmeden tek başına kutsayanlar da bizden uzak olsunlar. Yunanistan ve daha da fazla olarak Arap Devrimi, görmek isteyenler için, olayın dünya çapında yürüyen bütünsel bir sınıf mücadelesi olduğuna dair çok net veriler sunmaktadır.

Meydanlar Hareketi’nin taşıyıcıları da -Araplara karşı Siyonizm zehriyle doldurulmuş İsrail halkının içinden çıkıp gelenler de buna dahildir- bu insanlara nazire gibi açıkça Tahrir’e ve Arap Devrimi’ne referans yapıyorlar. Oradaki büyük mücadeleden esinlendiklerini belirtiyorlar. Bununla kalmıyor her yerde kendi emperyalist ülkelerinin bu devrimi yolundan saptırmak için özgürlük ve demokrasi söyleminin sömürsüne yaslanan ikiyüzlü müdahalelerini teşhir ediyorlar.

İşin daha güzel yanı ise, devrimin Ortadoğu ve Kuzey Afrika bölgesindeki zaafı onu olur da bir gün nefessiz bırakırsa Akdeniz’in ve hatta Atlantik’in karşı kıyısından yetiyecek bir yardımın hayatı önem taşıyacak olmasıdır. Ve kitlelerin ruh durumu şimdiden bu yardıma hazır olduklarını gösteriyor.

Zayıf yanlar

Meydanlar Hareketi’nin en büyük zaafı başlangıçta eylemcilerin işçi hareketine son derece mesafeli durmasıydı. Sindagma Meydanı’na grevci posta işçilerini meydana almamaya çalışan şuursuzluktan bugün eser kalmadı. Her yerdeki eylemlerde çalışanların hakları, ücretler, işsizlik, sendikalarla dayanışma gibi konular ön plana çıkmış bulunuyor. Parlamento dışı partilerle veya gruplarla ortak eylemler gündeme geliyor.

Bu hareketlerin şu ana kadar net bir acil talepler ve bunları devrime bağlayacak bir geçiş talepleri silsilesi inşa ede-

memiş olmaları da onların suçlu değil. Bunlar, talepsizlikleriyle, programsızlıklarıyla, örgütsüzlükleriyle adeta başka bir aktörü, sahneye davet ediyorlar.

Kitleyi “yüzde doksan dokuz” vurgusu etrafında birleştirecek talepler ileri sürmek de, kapitalizmin dışına taşan hedefler koymak da, işçi sınıfının ve esasen de onun devrimci öncüsünün tarihsel görevidir. Çünkü yalnızca işçi sınıfının grevler ile üretim araçlarını “kontrol” edebilme ve kolektif çalışmadan gelen örgütlü davranabilme kabiliyeti vardır.

Bu hareketler meydana, üretimden uzak kalmış bir kitleyi ve küçük burjuva unsurları kuvvetli biçimde çekiyor. Sınıfsal konularda muğlaklıkta, net talepler ortaya koyamamada ve siyasal hedeflere dair söylemin zayıf kalmasında bunun da etkili olduğu söylenebilir. Ama kötümser olmak için neden yok.

Kuvvetli yanlar

Çok net programatik hedefleri olmayan, belirli talepler için sonuna kadar direnmektense toplumun dikkatini belirli konulara çekmeye çalışan bu hareketlerin küçümsenecek tarafı kalmamıştır. Çünkü en öncelikli hedeflerine ulaşmışlar, bütün dünyanın dikkatini kapitalizmin yarattığı sorunlara çekmişlerdir. Bununla kalmamış sınıfı harekete geçirmek için bir kıvılcım bile çakmışlardır. Bu hareketin uluslararası eylem günü olan 15 Ekim’de Madrid’de beş yüz bin kişi, Roma’da iki yüz bin kişi yürümüştür. Katılımcıların çoğunun işçiler ve kamu çalışanları olması da, en yüksek katılımın burjuva hükümetlerinin borç krizinin bedelini işçi sınıfına ödetmeye çalışacağı ülkeler olması da tesadüf değildir.

Bu hareketlerin ağırlıklı olarak emperyalist ülkelerde ortaya çıkması oralarındaki yaygın siyasal bilinç aşınmasının çirkin doğum lekesini değil, kapitalizmin depresyonunun çekici doğum izini taşıyor. Wall Street işgalcilerinin bir anda popülerleşmesine vesile olan şey, küreselleşme karşıtı harekete damgasını vuran post-modern “ötekiler” söylemini ters yüz etmesidir.

Bugünkü hareketler, 1990’lı yılların sonu ile 2000’li yılların başındaki “alternatif küreselleşme” hareketinden farklıdır. Onlar kendilerini “toplumun dışına atılanlar” olarak anıyordu, kendi kendilerini marjinal ilan ediyordu. Bugün meydana çıkanlar ise “en zengin yüzde bir” lakabını taktıkları büyük burjuvaziye marjinal ilan edip “biz yüzde doksan dokuz” diyorlar. Toplumu büyük burjuvaziye karşı büyük bir koalisyon olarak birleştirmek istiyorlar.

Üstelik bunu tek bir ülkenin dar sınırları içerisinde yapmayı başından beri düşünmediler. İspanyol gençler, eylemleri-

nin daha başında grevlerle önceden ses vermeye başlamış Yunan halkına mesaj attılar: “Yunanlılar uyuyor musunuz?”. Cevap da gecikmemişti.

Neden meydanlar?

Tahrir, Puerta del Sol, Catalunya, Sindagma, Zuccotti Parkı... Meydanlar olgusu nereden çıktı? Olayın birçok yerde Meydanlar Hareketi şeklinde patlak vermesinin de elbette kapitalizmin gelişim biçiminde yatan maddi temelleri var.

Basitçe söylenecek olursa, işçi sınıfı giderek sayıca daha az kişinin bir arada çalıştığı birimlerde emek sürecine dahil olsa da toplam nicelik olarak durmaksızın büyüyor ve megakentlerde yoğunlaşıyor. Bunların önemli bir kısmı da işsizlikle boğuşuyor. Koca bir kent yoksulları kitlesi bunlara ekleniyor.

Nüfusun megakentlerde yoğunlaşması, yaygın işsizlik ve küçük işyeri birimleri olgusuna sendikal ve siyasi örgütlülüğün asgari düzeye inmiş olması eklendiğinde meydanların önemi ortaya çıkıyor. Daha iki yıl önce Tekel işçileri de üretimle bağları kalmadığı için Ankara’nın göbeğine bir çadırkent kurmak zorunda kalmışlardı. Yoksa dünyanın kalanındaki sınıf kardeşlerine onlar mı örnek oldular?

Polisin Tekel işçilerine ilk günün ardından başladığı saldırı, eylem toplumdaki büyük bir onay alıp meşruiyetini ispatladıktan sonra bıçak gibi kesilmişti. Meydanlar Hareketi de şehirlerde biriken kitlelere bir müjde vaad ettiği için büyük onay alıyor. 2008 gençlik isyanında Yunan gençler de benzer bir onaya nail olmuşlar ancak sınıf hareketiyle birleşmemişlerdi. Meydanlar Hareketi büyük kitlelerin özlemlerine işaret ederek bugün yalnızca bir onay almakla kalmıyor; zaman zaman sınıf hareketi içerisinde eriyip onunla bütünleşiyor.

Depresyon ilerledikçe siyaset netleşiyor

Frankfurt’taki eylem Yunanistan’ı kısıp alan üç büyük güçten biri olan AB Merkez Bankası’nın -diğer ikisi AB ve İMF’dir- önünde yapıyor. BBC’ye konuşan genç bir Alman öğretmen “Bunları seçtik çünkü biz başka halkların zararına zenginleşiyoruz. AB Merkez Bankası ise bu adaletsiz ve canı sistemi temsil ediyor.” diyor. Yine BBC’nin verdiği habere göre İspanya’daki eylemin ana teması her şeyi ortaya koyuyor: Çalışma saatlerinin azaltılması ile işsizliğe son! İşsizlik olmadan kapitalizm olmayacağına göre, daha ne olsun! Burjuva hükümetlerinin yerine getiremeyeceği bu son derece mantıklı, son derece insani talep siyasal iktidarın hangi sınıfta olduğu sorununu masanın üstüne koyuyor.

Sungur Savran

Amerika, Amerika’yı yeniden dizayn ediyor!

Libya’da emperyalizm ve uşakları kazandı. Düşmanları Kaddafi’yi cesedi çürüyene kadar eski bir et deposunda yarı çıplak yere fırlatılmış halde tuttular, gelen geçene seyrettirdiler. Emperyalizme yakışır! Saddam’a, Usame bin Ladin’e, El Kaide Yemen’in lideri el Evlaki’ye uygulanan yargısız infazlardan sonra, tencere yuvarlandı kapağını buldu. Böyle emperyalizme böyle uşak!

Arap devriminin soldaki düşmanları hemen mal bulmuş mağribi gibi bunun üstüne atladı. “Bu ne biçim bahar, olmaz olası” dediler!

Tunus’ta piyasa İslamı seçimleri açık ara kazandı. Arap devriminin düşmanları bir başka mağrip ülkesinde yine kendilerine koz buldular. “Devrim bunun neresinde? İslamcılara başa getiren bir halk devrim yaşamış olabilir mi?”

Arap devrimi diye satılmaya çalışılan şey Amerika’nın Ortadoğu’yu yeniden dizayn etmesinden başka bir şey değildir, bu insanlara göre.

Ama aynı mağribiler Wall Street İşgali hareketine ve onun içinde 15 Ekim’de dünyanın dört bir köşesinde yüzlerce şehirde sokağa çıkan kitlelere sonuna kadar sahip çıkıyor, onları yüceltiyorlar. İyi de ediyorlar.

Oysa Wall Street İşgali hareketinin internet sitesi, hareketi şöyle tarif ediyor: “Wall Street İşgali çeşitli ırklardan, cinsiyetlerden ve siyasi anlayışlardan insanların öndersiz direniş hareketidir. Tek ortak yanımız, yüzde 1’in açgözlülüğüne ve ahlâksızlığına artık tahammül etmeyecek olan yüzde 99 olmamızdır. Amaçlarımızı gerçekleştirmek için ‘Arap Baharı’nın devrimci taktiklerini kullanıyoruz.”

Hareket, eylemlerinde “Arap Baharı” diye pankartlar taşıyor. Arap devrimine karşı gazeteler bu pankartları gösteren fotoğraflar yayımlıyor ve yine de hareketi övüyorlar. İlham kaynağı Arap devrimini yerin dibine batırıyorlar, onun izleyicilerini göğe çıkarıyorlar.

Oysa, biraz dikkatli dinleselerdi, Arap devrimini yerden yere vurmak için kullandıkları ABD yönetiminin devrimlere sahip çıkar görünen demecilerinin ayısının Wall Street İşgali için de verildiğini duyardı. Wall Street İşgali’ni Obama övdü. Hillary Clinton övdü. Demokrat Parti’nin Temsilciler Meclisi grup başkanı Nancy Pelosi övdü. O zaman tek bir sonuca varabiliriz: Amerika, Amerika’yı yeniden dizayn ediyor!

Gerçek şudur: Arap devrimi (Aralık 2008 Atina isyanı bir erken haberci olarak bir kenara bırakılırsa) yeni açılmakta olan Üçüncü Büyük Depresyon döneminin ilk büyük devrimci dalgasıdır. Dünya çapında çok uzun sürmüş bir gerici dalgasının ardından, Arap ülkelerinde ise İslamcı hareketlerin Amerikancı diktatörlüklere karşı tek kitlesel muhalif hareket olarak kalmış olduğu bir evrede, elbette ki çelişkilerle malül olarak doğacaktır bu devrimler.

Tunus’ta piyasa İslamcılarının seçimi kazanması bunun sonucudur. Yakın dönemin son devrimci dalgası olan 1968’in merkez üssü Fransa’da 10 milyon işçinin genel grevi ve gençliğin kurduğu barikatlar, Fransız cumhurbaşkanı de Gaulle’ün ülkeden kaçmasına yol açmıştı. Ama bir ay sonra seçimi açık ara kazanan da o oldu! Mayıs 1968 de mi Amerika’nın dizaynı idi, gerici idi?

Libya ise Arap devriminin Vendée’sidir. Her devrimin içinde, bütün halkın karşı devrimci yönde ayağa kalktığı coğrafyalar olur. Fransız devriminde Vendée bölgesi bunun simgesidir. Libya’da hakim sınıf içi bir çatışma, emperyalizm işin içine girince karşı devrimci bir karakter kazanmıştır. Bunları başından beri yazıyoruz. Ama “dizayn” teorisi taraftarları karşı devrimci güçlerin barbarlığını devrimcilerin hanesine yazmaya çalışıyorlar.

Arap devrimi Wisconsin’den Madrid’e, Atina’dan Tel Aviv’e, Wall Street’ten Roma’ya uzanan yüzlerce şehirde işçi sınıfına ve gençliğe isyan şevkini ve cesaretini kazandırıyor. Bunlar dünya çapında yaklaşmakta olan bir devrimci dalganın düzenle ilk kılıç şakırdatmalarıdır.

Devrimin karşısında yer alan kendini karşı devrimciliğe mahkûm eder.

Sarsan deprem, öldüren sistem!

7.2 ölçeğindeki deprem Van (Wan) merkezini, Erciş'i (Erdiř) ve çevre köyleri sarstı. Birçok bina yıkıldı; köyler yerle bir oldu. Yüzlerce canımız, depremin yıktığı evlerin değil kapitalizmin enkazı altında kaldı.

Evleri yıkılan veya hasar gören Vanlılar çoğunlukla kendi imkanlarıyla kurdukları çadırlarda kış koşullarında yaşamaya çalışıyorlar. Devletin Kürt hareketine yönelik saldırılarını sürdürmesi, yardımların deprem bölgesine ulaştırılmasını da sekteye uğratiyor.

